

บทนำ

“คำว่า ‘อ่างขวาง’ ในภาษาเหนือหมายถึงอ่างรูปสี่เหลี่ยม โดย อ่างขวางเป็นดอยที่สันฐานยาวประมาณห้ากิโลเมตร กว้างสามกิโลเมตร ตรงกลางของอ่างขวางเดิมเป็นภูเขาสูง เช่นเดียวกับบริเวณรอบๆ นี้แหละค่ะ แต่เนื่องจากเป็นภูเขาหินปูน พอถูกน้ำฝนชะก็เลยค่อยๆ ละลายเป็นโพรง แล้วยุบตัวลงกลายเป็นแอ่งที่ราบ ซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานีเกษตรหลวงอ่างขวาง ที่เรากำลังจะไปกัน”

มีคุณเทศก์สาวซึ่งยืนถือไมโครโฟนอยู่ด้านหน้าสุดของรถมินิบัส กล่าวเป็นภาษาจีนอย่างคล่องแคล่ว สีหน้าระบายไว้ด้วยรอยยิ้มตลอดเวลา ที่อธิบายประวัติของอ่างขวางให้แก่ลูกทัวร์ชาวไต้หวัน ซึ่งบ้างก็นั่งฟังอย่างตั้งใจ บ้างก็มองทัศนียภาพสองฟากฝั่งถนน ความที่ตอนนี้ยังค่อนข้างเช้า อยู่มาก หมอกสีขาวขุ่นจึงโรยตัวปกคลุมถนนเบื้องหน้าเบาบาง ช่วงที่รถแล่นผ่านแอ่งผา ลูกทัวร์จึงเห็นความสวยงามของทะเลหมอกยามเช้า

“ประวัติความเป็นมาของสถานีเกษตรหลวงอ่างขวางแห่งนี้ มีเกร็ดเล่ากันว่าครั้งหนึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระมหากษัตริย์องค์ปัจจุบันของไทย เสด็จทางเฮลิคอปเตอร์ผ่าน ยอดดอยแห่งนี้...” อธิบายได้เพียงเท่านั้น มีคุณเทศก์สาวก็เริ่มทำจมูก ฟุดฟิดเพราะได้กลิ่นเหม็นไหม้เสียดลอดเข้ามาในรถ ทั้งๆ ที่ปิดกระจก

หมดทุกด้าน

หล่อนสั่งหรณเฝ้าจึงก้มลงส่งสายตาตำหนิไปทางคนขับ แต่อีกฝ่ายก็บึ้งใบ้ให้มองไปทางรถยนต์คันข้างหน้าที่ขับช้าเป็นเต่าคลาน และหันกลับมาตีหน้าเศร้า ส่งสายตาว่าเขาไม่ได้เป็นต้นเหตุของสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นเสียหน่อย

หญิงสาวถอนหายใจหงุดหงิด ก่อนหันไปฉีกยิ้มหวานจ้อยให้แก่บรรดาลูกทัวร์ที่ต่างมีสีหน้าพะอืดพะอม ดวงตากลมโตกลอกมองเพดานรถอย่างคิดหาหนทางแก้ไขสถานการณ์ แล้วก็ยิ้มออกเมื่อนึกบางอย่างขึ้นได้

“เอ่อ...อีกไม่ไกลนี่เองนะคะ ทัวร์ของเรากำลังจะถึงจุดชมวิวที่สวยงามมากๆ แห่งหนึ่ง เราจะได้พบกับดวงนางพญาเสื้อโคร่ง ซึ่งเป็นพันธุ์ไม้ชนิดหนึ่งของไทยที่ได้รับฉายาว่าซากุระเมืองไทย” หล่อนยอมรับว่าค่อนข้างจะไม่สักเล็กน้อย เพราะที่จริงแล้วต้นนางพญาเสื้อโคร่งตรงทางที่จะถึงนี้มีอยู่แค่สามสี่ต้นเท่านั้น ไม่ได้มีเป็นดงสวยงามเหมือนขุนช่างเคี่ยน แต่อย่างน้อยๆ ก็ดีกว่าที่ชี้ให้คนขับขับตามรถยนต์คันข้างหน้าไปเรื่อยๆ

“แล้วเราจะแวะให้ทุกท่านได้พักชมวิว ถ่ายรูปทะเลหมอกได้ต้นซากุระที่กำลังออกดอกงามสะพรั่ง...”

ครืด!

ลูกทัวร์คนหนึ่งทนกลืนหมิ้นใหม่ที่เกิดตลอดเข้ามาไม่ไหวจึงตัดสินใจเปิดหน้าต่างกระจกออกกว้าง

เท่านั้นแหละ ดวงตาของมัคคุเทศก์สาวก็เบิกโพลง ควันจากภายนอกถูกลมพัดเข้ามาโขมงจนบรรดาลูกทัวร์ทั้งหมดพากันสำลัก

ไม่เว้นแม้กระทั่งหล่อน

มินิบัลของบริษัททัวร์ค่อยๆ ชะลอจอดขิดริมถนนซึ่งติดกับแอ่งผา ควันสีดำทะมึนคละคลุ้งกระจายมาจากใต้ท้องรถเนื่องจากผลของ

ผ้าเบรกใหม่

“เออ...ไม่ต้องตกใจไปนะคะ สวรรค์ก็แค่เป็นใจให้เราได้ชิมซับบรรยากาศของการเป็นชาวคอยแท้ๆ ด้วยการเดินทางไปนิดหน่อยเท่านั้น” หล่อนหัวเราะเหาะๆ หมายถึงผ่อนคลายสถานการณ์อันย่ำแย่นี้ ตอนนั้นเองที่คนขับกดปุ่มเปิดประตูรถซึ่งมีเพียงประตูเดียวทางด้านหน้า หญิงสาวจึงบอกกับลูกทัวร์ทุกคนผ่านไมโครโฟนในมืออีกครั้ง “เดี๋ยวเชิญทุกท่านตามดิฉันลงไปรวมกลุ่มข้างหน้ารถก่อนนะคะ”

มักคุเทศก์สาววางไมโครโฟนลงบนที่วางพลาจคว่ำกระเป๋าคูเปอร์รถของหล่อนนำลงไปเป็นคนแรก ยืนรอช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ลูกทัวร์รุ่นอามาอากงที่ขึ้นลงบันไดลำบาก ถึงแม้บางคนจะมีท่าทางหัวเสียกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น หล่อนก็ได้แต่บ่นยิ้มตอบกลับไปแห้งๆ

ยังดีที่ผ้าเบรกมาใหม่เอาตรงนี้ เพราะอย่างน้อยๆ ก็เดินไม่ไกลมาก และดวงนางพญาเสื้อโคร่งที่หล่อนกำลังจะพาไปนอกโปรแกรมนั้น ต่อให้ไม่สวยงามเท่าซุนซ่างเคียน แต่ตอนนี้หมอกยังไม่จาง บรรยากาศรวมๆ พอแก้ขัดไปได้ ลูกทัวร์ส่วนใหญ่น่าจะชอบ

ทันใดนั้น เสียงรถยนต์คันหนึ่งก็แล่นมาจากด้านหลังด้วยความเร็วสูง เมื่อหล่อนหันไปเห็นก็ถึงกับเบิกตาโพลง ไฟรีวิลสีดำนั้นใช้ความเร็วมากเกินไปบนภูเขา และความที่มินิบัสจอดชิดอยู่ไหล่ทาง ขวางถนนไปเกือบครึ่งเลน หล่อนจึงใจหายวูบ เกรงจะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น แต่ไฟรีวิลสีดำคันนั้นก็หักหลบไปอีกเลนหนึ่งได้อย่างฉิวเฉียด

หญิงสาวถอนหายใจโล่งอก ทว่าไม่ถึงจิตใจด้วยซ้ำหล่อนก็ได้ยินเสียงล้อรถยนต์ครูดพื้นถนนดังลั่น

เฉียด!

โครม!

เท่านั้นๆ รีบก้าวอ้อมหน้ารถไปดูโดยอัตโนมัติ แล้วก็เห็นไฟรีวิลคันเมื่อครู่ปะทะกับรถสองแถวที่สวนมาเข้าอย่างจัง

เอ๊ย!

เสียงหนึ่งดังขึ้นอีกครั้งทางด้านหลัง คณะทัวร์ชาวไต้หวันพร้อมด้วยมัคคุเทศก์ชาวไทยหันไปมองพร้อมกันโดยไม่ต้องนัดหมาย

ดวงตาทุกคู่เบิกกว้างกับภาพไฟร์วีลอีกคันที่แล่นมาด้วยความเร็วไม่ต่างกัน และคนขับพยายามกระชับเบรกอย่างแรง ก่อนจะหักหลบท้ายรถมินิบัสอย่างสุดความสามารถ แต่ด้านข้างรถก็ยังเสียดสีกันอย่างน่าตกใจ

มีเสียงวี๊ดว้ายดังขึ้น เมื่อดวงไฟสองดวงหน้าไฟร์วีลสีดำส่องวาบไปทางภูเขา ทุกคนต่างใจเต้นระทึกว่ามันจะพุ่งเข้าชนกำแพงผาสูงชัน แต่แล้วมันก็หยุดก่อนเข้าปะทะแค่เสี้ยวอึดใจ

ก๊ก!

มัคคุเทศก์สาวเป่าลมหายใจออกจากปากอย่างโล่งอก เห็นชายหนุ่มร่างสูงสมาร์ตในชุดสูทสากลสีดำมาดเข้มเปิดประตูรถออกมา คิ้วหนาที่พาดอยู่เหนือดวงตาคมกริบยื่นเข้าหากันอย่างไม่สบอารมณ์ แต่จมูกโด่งเป็นสันที่รับกับริมฝีปากรูปกระฉับอย่างลงตัวนั้นก็ทำให้หล่อนนั่งอึ้งไป รู้สึกเหมือนกำลังได้เจอพระเอกละครโทรทัศน์

แต่ชั่วอึดใจสั้นๆ ที่เรียกสติกลับคืนมาได้ หล่อนก็หันไปมองข้างรถมินิบัสที่ถูกรถของเขาเสียดสีจนเป็นรอยถลอก ซึ่งถ้าเจ้านายของหล่อนเห็นเข้าจะต้องโดนเฉ่งอย่างแน่นอน

เมื่อเห็นเจ้าของรถสองแถวเปิดประตูลงมาอย่างปลอดภัยและกำลังจะเดินไปทางรถไฟร์วีลคันแรก หล่อนก็สรุปได้ทันทีว่าเจ้าของไฟร์วีลสีดำสองคันนี้จะต้องเป็นพวกหนุ่มนักซิ่งที่ชอบแข่งรถในที่ผาดโผนอย่างแน่นอน

ให้ตายเหอะ! พวกเขาเห็นความตายเป็นเรื่องสนุกหรือไง

“คุณคะ” หญิงสาวไม่ลังเลที่จะเดินไปขวางหน้าร่างสูงสมาร์ตในชุดสูทสากลซึ่งกำลังจะเดินไปหาเจ้าของรถคันข้างหน้า ดวงตาคมกริบ

มองหล่อนอย่างฉุนๆ ครู่หนึ่ง แต่หล่อนก็ไม่คิดจะหยุดพูดสิ่งที่อยู่ในใจ “ที่นี่ไม่ใช่สนามแข่งรถนะคะ ขับรถแบบนี้อันตรายมาก และก็ทำให้รถของบริษัทฉันต้องเสียหายด้วย...”

วินาทีนั้นหล่อนเห็นดวงตาของเขามองไปทางด้านหลังหล่อน ก่อนจะเบิกกว้างอย่างตกตะลึงแล้วรีบดึงแขนหล่อนให้หลบอะไรบางอย่าง ที่หล่อนไม่มีเวลาคิดว่ามันคืออะไร

ปัง!

“ว้าย!” หญิงสาวกรีดร้องเมื่อร่างแบบบางถลาลงไปในอ้อมอกของบุรุษตรงหน้า เสียงร้องของหล่อนผสมปนเปกับเสียงของบรรดา ลูกท้าวที่ต่างตกใจกับเสียงดังสนั่นเมื่อครู่ ก่อนที่ดวงตาซึ่งโตอยู่แล้วจะเบิกโตเข้าไปอีกเมื่อเห็นชายหนุ่มหุบปีกบินออกมาจากกระเป๋าเสื้อ ยิ่งสวนไปทางด้านหลังหล่อนอย่างรวดเร็ว

ปัง! ปัง!

ลูกท้าวทั้งหลายวิ่งหลบกระสุนปืนอุตุตุต เช่นเดียวกับคนที่ยิงมา เมื่อครู่ก็ผลุบหายไพลหลังรถแล้วโผล่ออกมายังสวนอีกครั้ง

หัวใจดวงน้อยๆ เต้นระทึก เจ้าของร่างบางยืนตัวสั่นเต็มทำอะอะไรไม่ถูก วินาทีนั้นเองที่เขาโถมตัวผลักหล่อนลงบนพื้นถนนพร้อมๆ กับเสียงปืนที่ดังขึ้นอีกหลายนัดติดต่อกัน

“กรีด!”

ร่างสองร่างกลิ้งหลบกระสุนไปบนพื้นอย่างทุลักทุเล หญิงสาวหวีดร้อง หลับตาแน่นปีติตลอดช่วงเวลาอันตรายนั้น จนเมื่อเขาหยุดและผละไปยิงตอบโต้อีกครั้ง หล่อนถึงได้กล้าลืมตาขึ้นและพบว่าตัวเองนอนอยู่บนถนนด้านหลังรถไฟร็วี่ลที่เขากำลังใช้เป็นเกราะกำบัง

หญิงสาวที่เพิ่งผ่านพ้นความตายมาหมาดๆ ยังคงหายใจไม่ทั่วท้อง ผุดลุกขึ้นนั่งหันไปทางชายหนุ่มที่กำลังเบี่ยงกายหลบกระสุน เป็นจังหวะที่เขาหันกลับมาทางหล่อนพอดี

วินาทีนั้นริมฝีปากของทั้งคู่ก็ชนกันเข้าโดยไม่ตั้งใจ หล่อนเบิกตาโตอย่างอึ้งๆ ตัวแข็งที่ออกอย่างคนทำอะไรไม่ถูก หัวใจที่กำลังเต้นระรัวด้วยความหวาดกลัวและตกใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น รู้สึกได้ว่าเขาเองก็มีทำที่อึ้งๆ ไปเช่นกัน

ใครก็ได้บอกที่... ตอนนีหล่อนกำลังฝัน

ปัง!

หญิงสาวบอกกับตัวเองไม่ทันขาดคำ เสียงปืนที่ดังขึ้นอีกหนึ่งนัดนั้นก็ทำเอาร่างเล็กแบบบางสะดุ้งเยือก ดวงตากลมโตกะพริบพริบก่อนจะปรือปิดลงช้าๆ พร้อมกับที่หล่อนสิ้นสติสมประดีไป

เพียงจุมพิต

“บ้าชะมัด!”

กำปั่นหนาทุบลงบนโต๊ะในห้องทำงานของคฤหาสน์สองชั้นสไตล์ ชิโน-โปรตุกีสย่านเมืองเก่าภูเก็ต กรามแกร่งขบแน่นจนแก้มกระตุกเบาๆ หลังจากที่เขายืนยันว่าคนทรยศพลัดตกหน้าผาไปเสียก่อนจะยอมอ้าปาก บอกความจริงว่าใครคือผู้บงการให้ตัดสายเบรกรถนายเหมืองใหญ่ของ บ้านเตชะด่างสกุล

ชลัมพล ศรีณย์รักษ์ ชายหนุ่มวัยสามสิบสองมองหน้าชายวัย กลางคนที่กำลังโกรธนั้นด้วยสายตาเรียบนิ่ง เขาเองก็มิโหดตัวเองไม่น้อย ที่ไม่สามารถทำให้คนทรยศคายความลับได้ ทั้งๆ ที่เขาอุตส่าห์ตามหา ตัวมันแทบพลิกแผ่นดินเชียงใหม่ ก่อนจะได้ล่ามันขึ้นเขาไป หมายจะให้ มันหยุดรถและยอมสารภาพความจริงทั้งหมดมา

“ถึงอายุจะตายไปแล้ว ผมก็ไม่ยอมหยุดอยู่แค่นี้แน่” ชลัมพล กำหมัดแน่น ดวงตาคมแข็งแกร่งวาวโรจน์ด้วยไฟแค้น เมื่อนึกถึงภาพ ที่รถของนายเหมืองเดี่ยวหลังพุ่งเข้าชนเสาไฟฟ้า ก่อนสะเก็ดไฟจะ กระเด็นมาโดนน้ำมันที่หยดลงใต้ท้องรถแล้วระเบิดตูมต่อหน้าต่อตาเขา

ภาพไฟลุกท่วมลิ้มขึ้นคันหรือยังทำให้หัวใจของเขาปวดร้าวทุกราว ที่นึกถึง คืบเวลานี้นายเหมืองเดี่ยวเดินทางกลับจากงานศพของภรรยา

ที่เพิ่งจบชีวิตลงด้วยโรคหัวใจวาย ชลัมพลในฐานะมือซ้ายคนสนิทของท่าน จึงขับรถตามหลังเหมือนอย่างทุกครั้ง ส่วนชัยศผู้เป็นมือขวาปกติแล้ว จะต้องนั่งรถคันเดียวกับท่าน แต่วันนั้นชัยศอยู่ดูแลงานศพต่อ จึงรอดชีวิตมายืนอยู่ตรงหน้าเขาในตอนนั้น

“พลมันใจเหวอว่าอากุ่ยตายแล้วจริงๆ”

คำถามของชายวัยกลางคนที่เขานับถือเสมือนอาแท้ๆ นั้นทำให้ ชลัมพลหันกลับไปสบตา ก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ แล้วนึกถึงตอนที่เขา ขับรถไล่ล่าอากุ่ยไปจนเจอกับมินิบัสของบริษัททัวร์

ตอนนั้นพอหญิงสาวที่เป็นไกด์ของบริษัทช็อกหมดสติไป เขาก็คว้า ร่างหล่อนเอาไว้ได้ก่อนสี่ระยะจะพาดพื้น แต่ไม่ว่าพยายามเขย่าตัวอย่างไร ก็ไม่รู้สึกรู้สียง ทั้งยังทำให้เขาเกือบเอาตัวไม่รอดเพราะด้ายกระดุมเส้นที่เย็บ ไม่ค่อยดีของหล่อนดันมาพันกับกระดุมเส้นของเขา

ปัง! ปัง! ปัง!

อากุ่ยยังรวบมาแทบนับครั้งไม่ได้ เขาจะลุกขึ้นไปยิงสวน ปืนที่ถืออยู่ ก็ไม่มีกระสุนอีก สุดท้ายเลยตัดสินใจดึงด้ายที่พันกระดุมนั้นจนมันขาด ออก ก่อนจะค่อยๆ วางร่างหล่อนลงบนพื้นถนน แล้วเปลี่ยนแมกกาซีน ปืนเพื่อหันไปยิงตอบโต้อากุ่ยบ้าง จนในที่สุดอากุ่ยก็ตัดสินใจวิ่งหนีอ้อม กำแพงผาไป

ชลัมพลไม่ลังเลใจที่จะวิ่งตาม เขาไล่ล่ามันเข้าไปในป่าที่บึงใกล้ๆ กับที่เกิดอุบัติเหตุ จนถึงหน้าผาสูงซึ่งเป็นทางตัน ตอนนั้นเขาพยายาม คาดคั้นให้อากุ่ยยอมพูดความจริงว่าใครคือคนที่สั่งให้มันตัดสายเบรก รถนายเหมือง เพราะมีคนเห็นมันปั่นเบี่ยนอยู่แถวรถของท่านในโรงงาน ศพ แต่มันก็แค่ทำท่าว่าจะรับสารภาพแล้วอาศัยจังหวะที่เขาเผลอ ตัววัดขาขึ้นตะป็นในมือเขาทิ้ง ก่อนจะโถมตัวเข้ามาตอสู้กันอย่างดุเดือด นานหลายอึดใจ สุดท้ายเมื่อมันสบโอกาสเอื้อมมือไปคว้าปืนที่หล่อนอยู่ ใกล้ๆ มายิงเขาซึ่งถูกคร่อมไว้ เขาก็คว้ามือมันเอาไว้ได้และผลักมันล้ม

ไปทางริมผา

โชคร้าย...ดินบริเวณนั้นไม่แข็งแรง อากุ่ยจึงพลัดตกเขาไปโดยที่เธอเองก็ไม่ตั้งใจ

ซลัมพลพยายามคว้ามืออากุ่ยไว้ แต่ก็เห็นเพียงภาพร่างนั้นกลิ้งหลุนๆ ตกลงไปในเหวลึกและมีเสียงร้องก้องสะท้อนกลับมา

“ตรงนั้นเป็นเหวลึก คิดว่ายังไงก็ไม่น่ารอดครับอาเจ็ก¹” ชายหนุ่มยืนยันกับชายสูงวัยกว่าอีกครั้ง

“แล้วพลแนใจนะว่าพวกกรู๊ปทัวร์ที่เห็นเหตุการณ์จะไม่สร้างปัญหาให้แก่พลทีหลัง”

“ครับ ทะเบียนรถที่ใช้เป็นทะเบียนปลอม ลงจากเขามาผมก็ให้คนของเราที่นั่นจัดการทุกอย่างเรียบร้อย อาเจ็กไม่ต้องห่วง” ซลัมพลคิดว่าลูกทัวร์พวกนั้นไม่น่าจะกล้ายุ่งอะไร ถึงตอนกลับไปเอารถอีกครั้งเขาจะเห็นว่าไกด์สาวที่เป็นลมไปถูกปฐมพยาบาลจนฟื้นขึ้นมา และกำลังโทรศัพท์แจ้งตำรวจ เขาก็คว้าโทรศัพท์ในมือหล่อนมากดปิดเครื่องทิ้งได้เสียก่อน

หญิงสาวไม่กล้าโวยวายด้วยซ้ำ แต่กลับถอยกรูดไปรวมกับพวกลูกทัวร์ราวกับเห็นเขาเป็นปีศาจ ถ้าเขาไม่ได้เพิ่งผ่านเหตุการณ์ที่ต้องสูญเสียผู้มีพระคุณอย่างนายเหมืองเตียวมาหมาดๆ เขาอาจจะเข้าไปทำทางตันๆ ของหล่อนไปแล้ว

ซลัมพลตัดสินใจหยิบเงินทั้งหมดในกระเป๋าตังค์ยื่นให้หญิงสาวพร้อมกับโทรศัพท์มือถือ หล่อนไม่กล้ารับด้วยซ้ำ เขาก็เลยจำต้องดึงมือหล่อนมารับมันไป และวินาทีนั้นเขาได้ยินเสียงหวีดร้องด้วยความตกใจของหล่อน

‘ค่าเสียหาย’

เขาจำได้ว่าพูดกับหล่อนเพียงเท่านั้น ก่อนจะตัดสินใจขับรถของเขา

¹ อาเจ็ก ภาษาจีน แปลว่า อา

ห่างมาเพราะไม่แน่ใจว่าเสียงปืนจะทำให้ตำรวจแห่กันมาช้าเร็วแค่ไหน แต่เมื่อลงเขามาได้ ชลัมพลก็จอดรถของเขาทิ้งไว้ข้างทางแล้วเหมารถสองแถวไปยังโรงแรมที่พัก เขาโทร. ให้คนไปจัดการเก็บกวาดทุกอย่างระหว่างรอเครื่องบินเพื่อเดินทางกลับมาร่วมงานศพของนายเหมืองเดี่ยวที่ภูเก็ต

“งั้นพลก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ วันนี้เหนื่อยมาทั้งวัน อีกเดี๋ยวจะได้ไปเคารพศพนายเหมืองพร้อมอาเจ็กที่วัด”

ชลัมพลก้มศีรษะลงเล็กน้อยแทนคำตอบ ร่างสูงสมาร์ตหมუნตัวกลับออกมาจากห้องทำงานของชัยยศ ก่อนจะก้าวขึ้นบันไดไม้สีน้ำตาลเข้มของคฤหาสน์เดชะดำรงสกุลไปยังห้องนอนของตนบนชั้นสอง

ลิ้เต็กจ้วนบุของเขาเป็นเพื่อนรักเพียงคนเดียวของนายเหมืองเดี่ยว ทั้งสองเป็นคนไทยเชื้อสายจีนที่บรรพบุรุษอพยพมาจากมณฑลฮกเกี้ยน และก่อร่างสร้างตัวมาจากการเป็นคนงานในเมืองตีบูก จนภายหลังกลายเป็นนายเหมืองใหญ่ที่ใครต่อใครนับหน้าถือตา สืบทอดเรื่อยมาจนถึงรุ่นของทั้งคู่ซึ่งจัดได้ว่าเป็นรุ่นที่ขยับขยายกิจการมากมายจนกลายเป็นรุ่นที่ทรงอิทธิพลที่สุดในภูเก็ต แต่นายเหมืองเดี่ยวไม่มีทายาท ผิดจากลิ้เต็กจ้วนที่มีบุตรชายถึงสองคน น่าเสียดายทุกคนในครอบครัวตระกูลลิ้อายุสั้น ประสบอุบัติเหตุเครื่องบินตกพร้อมกันอย่งน่าใจหาย

ความที่ตอนนั้นเขายังเป็นทารก นายเหมืองเดี่ยวจึงเลี้ยงดูเขาเสมือนเป็นหลานชายแท้ๆ คนหนึ่ง และอนุญาตให้นอนบนชั้นสองเช่นเดียวกับสมาชิกคนอื่นๆ ในตระกูลเดี่ยว

ประตูไม้บานหนาถูกเปิดเข้ามาด้านในห้องนอนที่ตกแต่งอย่างเรียบง่าย ชายหนุ่มถอดเสื้อสูทออกพาดบนเก้าอี้โต๊ะทำงานตัวหนึ่ง ก่อนได้ยินเสียงอะไรบางอย่างหล่นลงกระทบพื้น

ดวงตาคู่คมก้มลงมองในทันที สิ่งที่เขาเห็นคือ... กระดุม

ชลัมพลก้มลงหยิบกระดุมเม็ดเล็กๆ หุ้มด้วยผ้าสีชาวมิพม์ลายดอกไม้

ขึ้นมา มั่นใจว่ามันไม่ใช่กระดุมเสื้อของเขา ทันใดนั้นเองเขาก็นึกถึงหล่อน
ไกด์สาวที่เกือบตายเพราะเดินมาทวงค่าเสียหายแบบไม่ดูตาม้า
ตาเรือจนเกือบโดนลูกหลง

หากเขาไม่ผิดคงเป็นตอนนั้น...ชลัมพลจำได้ว่าเขาตั้งค่ายที่หลุด
จากกระดุมเสื้อของหล่อนออกจนขาดตอนมันมาพันกับกระดุมเสื้อของเขา

บางทีกระดุมนี้คงบังเอิญหล่อนอยู่ในกระเป๋าสูท พอถอดออกไป
เมื่อครู่ถึงได้กลิ้งหล่อนลงมา

ชลัมพลยิ้ม เมื่ออยู่ๆ เหตุการณ์ตอนที่เขาก็มลบลกระสุนของ
อากุ่ยลงไปเปลี่ยนแนวมากขึ้นป็นทว่าหล่อนดันลุกพรวดขึ้นนั้นกำลังวณเวียน
กลับมา แม้มันจะแค่เสี้ยวเวลาที่สั้นๆ เขาก็ยังจำความรู้สึกตอนที่ริมฝีปาก
นุ่มนวลชนกับปากของเขาได้ จำดวงตากลมโตราวกับตุ๊กตาที่มีแววตาก็
นั้นได้ หากไม่ใช่เพราะกำลังอยู่ในสถานการณ์อันตรายและมีความจำเป็น
ต้องรีบจัดการกับคนทรยศ เขามั่นใจเลยว่าคงจะไม่ปล่อยยให้หล่อนกลายเป็น
เพียงคนแปลกหน้าเช่นวันนี้

แต่แล้วเหตุผลเหล่านั้นก็ทำให้ภาพไฟที่ลุกท่วมลิ้มูซึนของผู้มี
พระคุณปรากฏในห้วงคำนึงอีกครั้ง ดวงตาของชลัมพลแข็งกร้าวขึ้นกว่า
ตอนแรก บอกกับตัวเองว่าเขาจะไม่มีวันคิดเรื่องไร้สาระอื่นใดในตอนนี้เป็น
อันขาด เขาจะต้องหาตัวคนที่วางแผนฆาตกรรมนายเหมืองเดี่ยว
มาลงโทษ และเขาก็มั่นใจเกินครึ่งว่าคนที่ต้องการให้นายเหมืองเดี่ยวจบ
ชีวิตลงคือคนที่จะได้รับผลประโยชน์จากเหตุการณ์ครั้งนี้มากที่สุด

น้องชายโดยสายเลือดเพียงคนเดียวของท่านนายเหมืองเดี่ยว...
เดี่ยวชก!

“อ้าวขอสาบานต่อหน้าวิญญาณของเฮีย อ้าวจะหาตัวคนที่มัน
คิดร้ายต่อเฮียมาชดใช้ความผิดครั้งนี้ให้ได้” ชายวัยห้าสิบปลายๆ เอ่ย
คำสัญญาต่อหน้ารูปถ่ายของนายเหมืองเดี่ยวซึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะสำหรับ

เช่นไหว้ภายในห้องไหว้บรรพบุรุษตระกูล ดวงตาแข็งกร้าวนั้นแดงก่ำด้วยความโกรธและเสียใจ ก่อนที่เสียงของสมาชิกในครอบครัวและคนสนิทที่ยืนเฝ้าอยู่ด้านหลังจะเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

“พวกเราสาบาน”

ในฐานะผู้อาวุโสที่สุดของตระกูลตอนนี้ เดียวซกเดินเข้าไปปักธูปลงในกระถางหน้ารูปถ่ายของพี่ชายเป็นคนแรก ตามด้วยเดี่ยวซุนย้งหรือนายศักดิ์ณรงค์ เตชะดำรงสกุล และเดี่ยวซงเซียง หรือศิณา ซึ่งเป็นบุตรชายกับบุตรสาวของเดี่ยวซก

เมื่อญาติทั้งหมดปักธูปเสร็จแล้วก็ถึงคราวของคนใกล้ชิดอย่างชัลมพลและชัยยศ ก่อนจะเปิดทางให้พี่น้องคนอื่นที่ไม่ได้เป็นพี่น้องโดยสายเลือดว่าทำงานกับตระกูลเดียวมานานเข้าไปปักธูปจนครบ

ตอนนั้นเองที่แม่บ้านวัยกลางคนในชุดเสื้อสีขาวกับผ้าถุงสาวทำเข้ามา

“ขอโทษนะคะ คุณซก ทนายสมพงศ์มาถึงแล้วค่ะ”

เดี่ยวซกพยักหน้ารับรู้ หันไปบอกทุกคนให้ตามไปยังห้องรับรองใหญ่ของคฤหาสน์เตชะดำรงสกุล เดียวซกยังคงเว้นที่นั่งเดิมของพี่ชายไว้เป็นการให้เกียรติ และนั่งลงที่เก้าอี้ประจำของเขาด้านซ้ายมือ ตามด้วยบุตรชายและบุตรสาวซึ่งแต่งงานไปตั้งแต่สามปีก่อน วันนี้สามีและลูกชายตัวน้อยๆ ของหล่อนจึงมานั่งเรียงต่อไปด้วย เช่นเดียวกับญาติพี่น้องอีกหลายคนที่แยกย้ายไปมีครอบครัวในจังหวัดอื่นก็มาทันพร้อมหน้า ส่วนเก้าอี้ทางขวานั้นเป็นของชัลมพล ชัยยศ และบรรดาผู้ใหญ่หลายคน ที่ทำงานให้ตระกูลเดียวมาช้านาน

“เสียอาจจะเพิ่งจากพวกเราไป แต่อื้คิดว่าทุกคนคงรู้จักประสงค์ที่ต้องเชิญนายมาเปิดพินัยกรรมวันนี้เป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าธุรกิจเหมืองแร่ของเราต้องปิดตัวลงไปจากปัญหาหาค่าแร่ตกต่ำเมื่อหลายสิบปีก่อน เสียก็ยังมึธุรกิจอื่นๆ มากมายเพราะนิสัยที่ไม่เคยหยุดนิ่ง ไม่เคยขี้เกียจ

ทำให้พวกเรามีกินมีใช้จนทุกวันนี้ และเพื่อไม่ให้มีการขัดแย้งกันเกิดขึ้น ในภายหลัง อี้วจึงได้เชิญนายมาพูดคุยเรื่องทรัพย์สินและธุรกิจทั้งหมด ของเฮียที่ได้ทำเอาไว้ก่อนหน้านี้ เฮียเคยเปรยเอาไว้ว่าทุกคนที่ทำงานกับ เฮียจะได้รับส่วนแบ่งตามความเหมาะสม ไม่ใช่เฉพาะญาติสนิทอย่างอี้ว หรืออาพลที่เป็นเหมือนหลานแท้ๆ ของเฮียเท่านั้น”

ผู้ใหญ่หลายคนในห้องรับรองต่างยิ้มและหันไปมองหน้ากัน เพราะทุกคนล้วนแต่ติดตามทำงานกับนายเหมืองเตียวมานาน ตอนนั้นเองที่แม่บ้านเดินนำชายร่างผอมสูงในชุดสูทสากลคนหนึ่งเข้ามา

“เชิญทางนี้ค่ะ คุณทนาย” แม่บ้านใหญ่ผายมือไปยังเก้าอี้ที่จัดไว้ สำหรับทนายสมพงศ์

“ขอบคุณนะครับ และขอสวัสดิ์ทุกท่านในที่นี้ด้วย” ทนายสูงวัย ยิ้มพลางวางกระเป๋าเอกสารสำคัญบนโต๊ะไม้สีน้ำตาลเข้มเบื่องหน้า ก่อนจะเปิดซิปปกระเป๋าทียบของพินัยกรรมที่นายเหมืองเตียวทำเอาไว้ ออกมาถือเตรียมพร้อม และกวาดตามองรอบๆ

“เอ...ดูเหมือนจะยังขาดอีกสองคนนี่ครับ”

เตียวชกนินหัวน้ำ มองทนายสมพงศ์ด้วยสายตางุนงง

“ขาดใคร?” ย้อนถามหัวงงๆ ตามสไตล์คนไทยเชื้อสายจีนที่เติบโต มาในครอบครัวชาวจีนแท้ๆ ก่อนจะกวาดตามองรอบๆ แล้วหันไปอธิบาย “คนในครอบครัวก็ครบแล้ว ผู้อาวุโสและพี่น้องคนสนิทในบริษัทที่น่าจะ ได้รับส่วนแบ่งก็ครบ แล้วจะยังขาดใครอีก”

“เอ่อ...เกรงว่าคุณเตียวชกอาจจะไม่ทราบ แต่เรื่องนี้คุณช่วยศ ที่ปรึกษาคนสนิทของคุณเตียวเหล็งน่าจะทราบดี”

คนถูกพาดพิงหันไปมองทนายสมพงศ์อย่างงุนงงครู่หนึ่ง แต่ไม่นาน ก็มีสีหน้าเหมือนนึกบางอย่างขึ้นได้ ส่วนชวลัมพลนั้นหันไปมองอาของเขา ด้วยความแปลกใจไม่ต่างจากเตียวชก

“ทำไม? มีเรื่องอะไรที่อี้วไม่รู้ด้วยงั้นหรือ”

“ผมเองก็รู้รายละเอียดไม่มาก ถ้ายังไงเชิญคุณทนายสมพงศ์อธิบายเองจะดีกว่า” ชัยยศชี้แจงกับเดี่ยวชกอย่างนอบน้อมในประโยคแรก ก่อนจะมองไปยังทนายในประโยคหลัง

“ถ้าอย่างนั้นผมขอเรียนให้ทุกท่านทราบอย่างเป็นทางการเลยนะครับ” ทนายสมพงศ์กระแอมเบาๆ และเริ่มกล่าวอย่างเป็นทางการเป็นงาน “ก่อนหน้าที่คุณเดี่ยวหลังได้เลี้ยงดูผู้หญิงคนหนึ่งเอาไว้ในฐานะภรรยา”

เท่านั้นเอง เสียงซุบซิบก็เริ่มดังขึ้นจากรอบข้าง ผิดจากชลัมพลที่ยังคงนั่งนิ่ง ไม่แปลกใจนักเพราะรู้ว่านายเหมืองเตยวนั้นเจ้าชู้เพียงใด และเดาได้ว่าที่ท่านไม่บอกให้ใครในบ้านรู้ก็คงเพราะเกรงภรรยาคนนี้จะมึนจุดจบเหมือนภรรยาคนอื่นๆ ที่เข้ามาอยู่ได้ไม่นานก็มีอันเป็นไปทุกราย ใครต่อใครเดาว่าเป็นฝีมือคุณนายใหญ่ แต่ก็ไม่มีหลักฐานชี้ชัด และเรื่องทุกอย่างก็ค่อยๆ ซาลงไปโดยที่นายเหมืองเองก็ไม่ได้กระตือรือร้นที่จะหาสาเหตุอย่างจริงจัง

“เธอชื่อคุณสายน้ำผึ้ง คุณเดี่ยวหลังบอกผมว่าเธออยู่ที่เชียงใหม่ และที่สำคัญคือคุณสายน้ำผึ้งมีลูกชายให้ท่านหนึ่งคน ชื่อคุณน้ำเหนือ”

เสียงฮือฮาดังขึ้นกว่าตอนแรก เพราะเป็นที่รู้กันดีว่าคุณนายใหญ่ไม่สามารถมีลูกได้ และคุณนายคนอื่นๆ ก็ไม่เคยมีลูกให้นายเหมืองใหญ่ เพราะมีอันเป็นไปก่อนทุกราย

วินาทีนั้นชลัมพลแอบสังเกตเห็นสายตาวาวโรจน์ของเดี่ยวชกมือใหญ่เทอะทะที่มีริ้วรอยเหี่ยวยุบนั่นกำหัวที่วางแขนของเก้าอี้ไม้แน่นราวกับว่าถ้าเป็นผิวเนื้อของใครสักคนก็อยากจะมีบีบให้แหลกคามือ

แน่ละ...อยู่ๆ ก็มีทายาทสายตรงโผล่มา เดี่ยวชกยอมต้องโมโหเพราะทายาทสายตรงนั้นคือตัวหารสมบัติที่อันตรายที่สุด

“ตอนนี้คุณน้ำเหนืออายุห้าขวบแล้ว คุณเดี่ยวหลังบอกผมว่าทั้งคุณน้ำเหนือและคุณสายน้ำผึ้งมีส่วนร่วมในพินัยกรรมนี้ด้วย ผมได้เรียนให้คุณสายน้ำผึ้งทราบทางโทรศัพท์ก่อนหน้านี้แล้ว ถ้าหากไม่มีอะไร

ผิดพลาด เธอก็น่าจะมาถึงแล้วนะครับ”

“ไม่เห็นมีใครมา” เตียวซกประกาศอย่างไม่สบอารมณ์นัก “สงสัยอีจะไม่อยากได้ส่วนแบ่ง ถึงได้ไม่รู้จักเวลาเวลา”

“ที่จริงตอนนี้ก็เพิ่งจะเลยเวลานัดมาแค่นานาที่” ซลัมพลตัดสินใจเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง “ถ้ายังไม่เหล่าเจ็ก² ใจเย็นๆ รอเธอสักหน่อยดีไหมครับ สายๆ อย่างนี้ในเมืองรถอาจจะติด”

ในเวลาที่เตียวซกกำลังหัวเสีย ซลัมพลกลับยิ้มมุมปาก ก่อนหันไปมองซัยยศอย่างพึงพอใจไม่น้อยไปกว่ากัน เพราะการที่ทายาทสายตรงปรากฏตัวยอมทำให้คนใจดำอำมหิตอย่างเตียวซกพลาดสิ่งที่ต้องการสองอาหลานแนใจว่านายเหมืองใหญ่รู้ว่าใครเป็นยังไง ถึงได้ระบุให้เรียกภรรยาด้วย กับลูกชายวัยห้าขวบมาฟังพินัยกรรมด้วยเช่นนี้

ทันใดนั้นเอง ไทศัพท่มือถือของทนายสมพงศ์ก็ดังขึ้น

“อา...” ชายสูงวัยยิ้มอย่างยินดี เมื่อหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกง “คนที่ผมให้ไปรอรับคุณสายน้ำผึ้งที่ท่ารถโทร. มาพอดี ถ้ายังไม่ขออนุญาตรับสายนะครับ”

เตียวซกฮึดฮัด เพราะเขาได้ไม่ยากกว่าคุณนายคนใหม่คงมาถึงแล้ว

“สวัสดิ์ครับ ทนายสมพงศ์พูดสาย” ไม่ทันขาดคำ สีหน้ายิ้มแย้มของชายสูงวัยก็ผันแปรเป็นตื่นตระหนก ร่างผอมสูงนั้นผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ด้วยอารามตกใจ “อะไรนะ รถเกิดอุบัติเหตุ!”

ทุกคนหันไปมองทนายสมพงศ์เป็นตาเดียวกัน

“ได้ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้”

เมื่อวางสายแล้ว ทนายสูงวัยก็หันมาบอกกับทุกคนที่กำลังส่งสายตามาคำถาม

“รถทัวร์ที่คุณสายน้ำผึ้งกับลูกชายโดยสารมาจากเชียงใหม่

² เหล่าเจ็ก ภาษาจีน แปลว่า น้องชายของปู่

ประสบอุบัติเหตุอยู่ที่นครสวรรค์ตั้งแต่เมื่อคืน แต่คนที่ผมให้ไปรอรับที่ท่ารถในเมืองเพิ่งทราบเรื่อง ไม่รู้ว่าคุณสายน้ำผึ้งกับคุณน้ำเหนือเป็นอย่างไรบ้าง ผมคงต้องขอตัวไปดูอาการทั้งคู่ก่อน ขอภัยทุกท่านด้วยที่ทำให้เสียเวลา”

“เฮ้ย! เดียว” เตียวชกลุกขึ้นระหว่างที่นายสมพงศ์ก้มลงเก็บเอกสารใส่กระเป๋าถือ “แบบนี้อี๊วกับทุกคนจะทำยังไง ทุกคนต้องทำงานใช้ว่าจะมารวมกันได้ง่ายๆ ลีโอน่าจะเปิดพินัยกรรมให้มันเรียบร้อยก่อนนะอาสมพงศ์”

“ต้องขอภัยจริงๆ ครับคุณเตียวชก พินัยกรรมจะเปิดได้ก็ต่อเมื่อคนที่คุณเตียวเหลือระบุชื่อเอาไว้มาครบถ้วน” นายความอธิบายอย่างตรงไปตรงมา สร้างความหงุดหงิดให้แก่เตียวชกยิ่งกว่าใครๆ

“แล้วแบบนี้อี๊วต้องรอไปนานขนาดไหนกันวะ”

“ผมจะแจ้งให้ทุกท่านทราบ และนับวันเวลาที่ทุกท่านสะดวกอีกครั้ง ตอนนั้นผมคงต้องขอตัวก่อนจริงๆ หวังว่าทุกท่านจะเข้าใจนะครับ เพราะผมทำตามหน้าที่”

“ผมไปด้วยครับ” ชัยยศตัดสินใจลุกขึ้น ในฐานะที่เขาเป็นคนส่งเงินค่าเลี้ยงดูให้สายน้ำผึ้งกับลูกชายมาตลอดหลายปี เขาถือว่าตัวเองมีหน้าที่ต้องไปดูอาการหล่อนกับลูก แม้ว่านายเหมืองเตียวจะสิ้นบุญไปแล้วก็ตาม

เมื่อนายสมพงศ์พยักหน้า ชัยยศก็หันมากำชับชลัมพล

“ดูแลทุกอย่างแทนอาเจ็กด้วย ได้ความยังไงอาเจ็กจะรีบแจ้งมาทางพล”

“ไม่ต้องห่วงครับ” ชลัมพลลุกขึ้นรับปาก มองตามอาของเขาเดินตามนายสมพงศ์ออกไป ในใจชายหนุ่มไม่ค่อยสบายนัก เขาภาวนาให้สายน้ำผึ้งกับลูกชายปลอดภัย เพราะไม่เช่นนั้นวินัยญาณของนายเหมืองเตียวคงไม่มีทางได้ขึ้นสวรรค์ง่ายๆ

เครื่องบินร่อนลงจอดที่ทำอากาศยานนครสวรรค์ในตอนเช้า

ของวันฟ้าใส หลังจากทราบข่าวรถที่คุณนายคนใหม่กับลูกชายโดยสารมาเมื่อสองวันก่อนประสบอุบัติเหตุพลิกคว่ำเนื่องจากฝนตกหนักถนนลื่น ชัยยศก็เดินทางไปพบหล่อนพร้อมทนายสมพงศ์ ส่วนชลัมพลนั้นคอยดูแลกิจการส่วนหนึ่งของนายเหมืองเดียวที่เขาเคยได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดการตั้งแต่สมัยที่ท่านยังมีชีวิต แต่ช่วงนี้อาจยุ่งกว่าปกติสักหน่อย เพราะต้องดูแลในส่วน of ชัยยศด้วย

ทว่าทันทีที่ทราบข่าวเพิ่มเติมว่าน้ำเหนืออาคารสาหัสและมีสภาวะเหมือนเจ้าชายนิทรฯ ส่วนสายน้ำฝั่งผู้เป็นมารดานั้นบาดเจ็บไม่มากทว่ายังไม่ได้สติ ชลัมพลจึงไม่ลังเลใจเลยสักนิดที่จะรีบเคลียร์งานให้เสร็จเพื่อบินมาดูอาการสองแม่ลูกที่นครสวรรค์

ไฟรวิลีสี่ดำคันหนึ่งมารอรับเขาจากสนามบินเพื่อมุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาลในเมือง และทันทีที่เดินมายังหน้าห้องของสายน้ำฝั่ง ชลัมพลก็ชะงักไปเมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องปนเสียงสะอื้นลัดลอดผ่านประตูมา

ชายหนุ่มขมวดคิ้วอย่างนึกแปลกใจ มองชื่อผู้ป่วยหน้าห้องครู่หนึ่งเมื่อแน่ใจว่าเป็นห้องสายน้ำฝั่งไม่ผิดแล้ว ถึงได้ลองหมุนลูกบิดเพื่อเปิดประตู

ภาพที่เขาเห็นคือหมอและพยาบาลอีกสองสามคนกำลังห้อมล้อมอยู่รอบเตียงคนไข้ ช่วยกันปลอบให้ผู้หญิงคนหนึ่งที่สวมชุดคนไข้ใจเย็นๆ

“คุณสายน้ำฝั่งคะ ที่นี่ไม่มีใครจะทำร้ายคุณนะคะ”

“ออกไปนะ! อย่ามาใกล้ฉัน ไปให้พ้นนะ ฮี้อๆ”

ชลัมพลเห็นหน้าหล่อนไม่ชัดเจนนักเพราะถูกพยาบาลบัง และตัวหล่อนเองก็ร้องห่มร้องไห้หลบหน้าหลบตาทุกคนรอบข้าง พอพยาบาลจับตัวเพื่อปลอบขวัญ หล่อนก็ผวาเฮือก กรีดร้องเสียงดังและสะบัดแขนหนีราวกับคิดว่าพยาบาลจะเข้าไปทำร้าย

“พล” ชัยยศเห็นหลานชายเปิดประตูเข้ามาอย่างอึ้งๆ ก็รีบเดิน

เข้ามาหา

“นี่มันอะไรกันครับอาเจ็ก”

“คุณสายน้ำผึ้งรู้สึกตัวเมื่อคืน แต่จำอะไรไม่ได้เลย เธอปวดหัวมากจนร้องไห้ พอหมอให้ยาแก้ปวดสักพักก็หลับไป หมอบอกว่าสมองของเธอได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงจนความจำเสื่อม แล้วเมื่อคืนนี้พออาเจ็กกลับโรงแรมไปไม่ทันไรก็มีคนลอบเข้ามาทำร้ายเธอ”

ชายหนุ่มเบิกตากว้าง นึกไม่ถึงด้วยซ้ำว่าเดี๋ยวซกจะเคล็ดอันไหนเร็วขนาดนี้

“อาเจ็กเพิ่งรู้เรื่องจากพยาบาลเมื่อเช้า ก่อนพลจะมาแป็บเดียวเมื่อก็พอเธอฟื้นขึ้นมาก็เป็นอย่างที่เห็น คิดว่าใครต่อใครจะเข้าไปทำร้ายอาเจ็กพยายามเข้าไปคุยด้วยก็ไม่ฟัง ไม่ยอมให้ใครเข้าไปใกล้เลยสักคนเดียว”

ซลัมพลมองไปทางหญิงสาวที่กำลังถูกพยาบาลห้อมล้อมอีกครั้ง เสียงร้องไห้สะอื้นของหล่อนทำให้เขาสงสาร แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไงให้หล่อนพ้นจากความหวาดระแวงนี้

“ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ พวกเราไม่ได้จะทำร้ายคุณ” พยาบาลคนหนึ่งยื่นมือไปจับแขนหล่อนอีกครั้ง

“ปล่อนนะ ฮือๆ” หญิงสาวดินเหนียวนั่งตัวลีบอยู่กลางเตียง ก่อนจะก้มหน้ายกมือขึ้นกุมศีรษะ “ปวดหัว...”

เสียงครางปนเสียงร้องไห้ของหล่อนทำเอาพยาบาลมองหน้ากันเองอย่างปริศนาหาวิธี แต่แล้วอู้อยู่ๆ ก็ต้องตกใจที่คนปวดหัวกรี๊ดร้องอย่างทรมาณ

“ปวดหัว ฮือๆ”

“คุณสายน้ำผึ้ง...” พยาบาลพร้อมใจกันเข้าไปจับตัวหล่อนด้วยความเป็นห่วง

“อย่างนะ! อย่าเข้ามา ช่วยด้วย! มีคนจะฆ่าฉัน ฮือ...” เสียงร้อง

และสะเก็ดสะเก็ดอื่นแบบเจียนจะขาดใจนั้นทำให้ชลัมพลรู้สึกหวิวๆ ในอก ยิ่งเห็นหล่อนตื่นนอนหลับไสพวกพยาบาลอย่างหวาดผวา เขาก็ยิ่งสงสาร จับใจ

หล่อนทำอะไรไม่ได้ ทั้งยังต้องมาถูกลอบทำร้าย คงขวัญหนีดีฝ่อ จนไม่ไว้ใจใครทั้งนั้น ที่สุดเมื่อหล่อนตื่นหลุดและวิ่งถลาลงมาจากเตียง จนเข้มน้ำเกลือติดตักหักคามือ ทุกคนก็ตกใจไม่น้อย

คนในชุดขาวรีบตามเจ้าของเสียงสะเก็ดอื่นมาทางประตูห้อง ชลัมพล ยืนอยู่ตรงนั้นจึงก้าวไปดักไว้ และจับต้นแขนทั้งสองข้างของสายน้ำผึ้ง

“ใจเย็นๆ นะครับ คุณสายน้ำผึ้ง”

วินาทีนั้นเขารู้สึกได้เลยว่าคนตัวเล็กสะดุ้ง ทั้งร้องไห้สะเก็ดอื่นและ พยายามจะไหวไหวหนี แต่พอใบหน้าเปื้อนน้ำตาของหล่อนเงยขึ้นเท่านั้น ชลัมพลก็ถึงกับอึ้งไปที่เพ็งจะเห็นหล่อนชัดๆ

เช่นเดียวกัน... หล่อนเองก็ดูจะนิ่งไปที่เห็นเขา

เหตุการณ์ที่เขาพาหล่อนกลับถึงหลบกระสุนปืนของอาภู่ไปด้วยกัน บนพื้นถนน และตอนที่หล่อนลุกพรวดขึ้นจนริมฝีปากมาชนกับปาก ของเขาขยับขึ้นมาในความทรงจำของชายหนุ่ม

“คุณ...” หญิงสาวพึมพำแผ่วเบา ดวงตาที่เคลือบคลอด้วยน้ำใสๆ นั้นมีประกายเปี่ยมหวังราวกับเห็นใครสักคนที่หล่อนสามารถพึ่งพา ก่อน จะร้องไห้และเข้ามากอดเขาเอาไว้แน่น “ช่วยด้วย...มีใครจะช่วยฉัน”

เสียงครีเอๆ และเนื้อตัวที่สั่นเทาของหล่อนทำเอาหัวใจชลัมพล ไหววบ ไม่อยากเชื่อว่าหญิงสาวที่เขาแอบพึ่งพอใจอยู่เงียบๆ จะกลายเป็นคนสูญเสียความทรงจำและเต็มไปด้วยความหวาดผวาเช่นนี้ ที่สำคัญคือหล่อนเป็นภรรยาผู้มีพระคุณของเขา...

คุณนายน้อยของนายเหมืองเดียว!

2

หน้าที่ใหม่

“ต่อจากนี้ไปเห็นทีว่าคงต้องฝากให้เป็นหน้าที่ของพลแล้วนะ”

ชัยยศถอนหายใจยาวหลังจากที่หมอและพยาบาลกลับออกไปจากห้อง ส่วนสายน้ำผึ้งนั้นเพิ่งจะหลับไปด้วยความอ่อนล้า

เมื่อครู่ หลังจากที่หญิงสาวยอมให้ชลัมพลเข้าไปใกล้ได้แล้ว หมอก็ตอยห่างออกไปก่อนจะพยักหน้าเป็นสัญญาณให้เขาช่วยทำอะไรบางอย่าง ชลัมพลพอจะเข้าใจถึงโอกาสที่นั่นปลอมขวัญหล่อนและค่อยๆ อธิบายว่าทุกคนในห้องไม่ได้คิดจะทำร้าย

แรกที่เดียวสายน้ำผึ้งก็ยังมีท่าทางหวาดผวามาก แต่ไม่นานนักหล่อนก็เริ่มยินยอมให้หมอเข้าไปใกล้เพื่อทำแผลและเจาะสายให้น้ำเกลือใหม่

หล่อนยังคงจำเหตุการณ์ก่อนหน้าที่จะประสบอุบัติเหตุไม่ได้ จำได้ก็แต่เหตุการณ์เมื่อคืน หลังจากที่หล่อนหลับไปเพราะฤทธิ์ยาแก้ปวด หล่อนก็หายใจไม่ออกและสะดุ้งตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ก่อนจะรู้สึกเหมือนมีใครบางคนพยายามเอาหมอนอุดจมูก แต่พยาบาลพิเศษที่ชัยยศจ้างไว้มาถึงห้องพอดี คนร้ายเลยรีบหนีออกไปทางระเบียง

พยาบาลเห็นเงาคนวิ่งผ่านไปแวบๆ ส่วนสายน้ำผึ้งในตอนนั้นยังเบลอๆ งงๆ เลยคิดว่าพยาบาลคือคนที่เอาหมอนอุดจมูกหล่อน

สายน้ำผึ้งไม่ยอมให้พยาบาลเข้าใกล้และหวาดกลัวจนวิ่งหนีออกมาจากห้อง พยาบาลจึงต้องให้คนช่วยกันจับตัวอุตุลุด จนพานให้หล่อนคิดว่าทุกคนเป็นพวกที่จะเข้ามาทำร้าย ไม่ยอมให้ใครแตะตัวและวิ่งหนีไปนั่งลั่นอยู่มุมทางเข้าห้องน้ำ ไม่ว่าใครจะพยายามปลดปล่อยอย่างไรก็ไม่ฟัง เอาแต่ร้องไห้สะอึกสะอื้นบอกว่าปวดหัว สุดท้ายก็เลยถูกหมอสั่งให้จับตัวเข้าไปในห้องและให้ยานอนหลับ

เมื่อหมอทราบเรื่องเงาคนที่มีพยาบาลเห็นเลยรีบให้เจ้าหน้าที่ตรวจกล้องวงจรปิด และโทร. แจ้งตำรวจทันที แต่พอตำรวจมาถึงก็ได้แต่ลงบันทึกเอาไว้ เพราะคนร้ายที่ปรากฏในกล้องวงจรปิดสวมหมวกโม่จนไม่สามารถชี้ตัวได้ว่าเป็นใคร

อันที่จริงหมอพยายามจะติดต่อชัชยศตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว แต่โทรศัพท์ชัชยศแบตฯ หมดจึงเพิ่งมารู้เอาตอนเช้าวันนี้ ก่อนที่ชลัมพลจะมาถึงไม่นาน

“ผมไม่นึกเลยว่าเหล่าเจ็ทจะใจร้ายใจดำขนาดนี้ คนเพิ่งรอดตายมาหวุดหวิดแท้ๆ ยังส่งคนมาซ้ำเติม” ชลัมพลอดโมโหไม่ได้ แต่เวลานี้เขาไม่กล้าใช้เสียงดังจนเกินไปนักเพราะเกรงคนความจำเสื่อมจะฟื้นขึ้นมารับรู้เรื่องนำหวาดกลัวจนมีอาการตื่นคนเหมือนอย่างเมื่อครู่อีก

“ตอนนี้คุณน้ำเห็นอกก็กลายเป็นเจ้าชายนิทราไปแล้ว ถึงไม่รู้ว่าคุณนิยกรมจะออกมาเป็นแบบไหน เราก็จะต้องดูแลทั้งสองคนให้ดีที่สุด อาเจ็กไม่อยากให้ใครต้องมาเป็นอะไรไปมากกว่านี้เพราะความโลภของคนเนรคุณอย่างคุณชกอีก” ชายวัยกลางคนมีประกายตาโกรธกรุ่นไม่ต่างจากชายหนุ่ม

แม้ว่าสองคนจะอายุต่างกันถึงยี่สิบปี แต่นิสัยใจคอก็ใกล้เคียงกันมาก ทั้งนี้อาจเพราะทำงานให้นายเหมืองเดียวกันมาตั้งแต่เล็กๆ ทั้งคู่ยังบิดาของชลัมพลมาดวนจากไป ชัชยศจึงเป็นคนถ่างทอดสิ่งต่างๆ ให้แก่ชลัมพลตามที่นายเหมืองเดียมมอบหมาย

ไม่ต่างอะไรจากพ่อคนที่สอง...

“หมอบอกว่าอาการโดยรวมของคุณสายน้ำผึ้งไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง แผลภายนอกก็มีแค่เล็กน้อย ที่หนักหน่อยก็เห็นจะเป็นเรื่องความทรงจำ พอมาเจอคนลอบทำร้ายอีกก็เลยขวัญหนีดีฝ่อ ไม่กล้าให้ใครเข้าใกล้ แปลกนะที่คุณสายน้ำผึ้งไม่กลัวพล” ชัยยศยิ้ม ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่พูดอะไรนอกจากหันไปมองหญิงสาวที่หลับสนิทอยู่บนเตียง ดวงตาคมกิริบนั่นเจอไว้ด้วยความรู้สึกหลากหลายที่แม้แต่เขาเองก็ยังไม่แน่ใจว่ารู้สึกอะไรกันแน่

สงสาร เห็นใจ เป็นห่วง หรือผิดหวัง

แต่ไม่ว่าเขาจะรู้สึกแบบไหน สิ่งที่เขาต้องทำก็คือคุ้มครองความปลอดภัยของหล่อน...คุณนายน้อยแห่งบ้านตระกูลเดียว

“พลเป็นคนเดียวที่คุณสายน้ำผึ้งยอมให้อยู่ใกล้ๆ รับปากอาเจ็กระหว่างจะปกป้องดูแลเธอเทียบเท่ากับนายเหมืองเดียวสมัยท่านยังมีชีวิต”

“ด้วยชีวิตของผม” ชลัมพลรับปาก “อาเจ็กรางใจได้ครับ”

“ดี” ชัยยศวางมือลงบนบ่าหลานชายอย่างชื่นชมในความจงรักภักดีที่มีต่อนายเหมือง “อาเจ็กรักคุณสายน้ำผึ้งด้วยนะ ส่วนคุณน้ำเหนืออาเจ็กรจะให้คนของเราเฝ้าคุ้มกันให้ดี เรื่องทางญาติพลก็ไม่ต้องห่วง ช่วงที่พลอยู่ที่นี่ อาเจ็กรจะกลับไปดูแลทางนั้นให้ และจะคอยจับสังเกตคุณชกด้วย เผื่อคุณชกคิดจะทำอะไรอีก อาเจ็กรจะได้ส่งข่าวบอกพลให้ระวังตัว”

ชลัมพลพยักหน้าเป็นเชิงขอบคุณ ชัยยศจึงหันไปมองหญิงสาวที่นอนหลับบนเตียงอีกครั้งด้วยท่าทางเห็นใจ แม้จะไม่ได้พูดอะไรและเดินกลับออกไปเสียๆ ชลัมพลก็พอจะคาดเดาความรู้สึกที่ชายวัยกลางคนมีต่อสายน้ำผึ้งได้

ก็หล่อนน่าจะมีอนาคตที่สดใสกว่านี้

ถ้าเขาเดาไม่ผิดหล่อนน่าจะอายุประมาณยี่สิบสาม...หรือยี่สิบสี่

หากเทียบกับนายเหมืองเตียวที่อายุแปดสิบสาม สายน้ำผึ้งยังถือว่าเด็กมาก และยิ่งหล่อนมีลูกชายอายุห้าขวบให้ท่านด้วยแล้ว แสดงว่าหล่อนเป็นภรรยาของท่านมาตั้งแต่อายุแค่สิบเจ็ดสิบแปด

ตอนนี้นายเหมืองเตียวจากไป แทนที่จะได้อยู่อย่างสุขสบายกลับต้องมาสูญเสียความทรงจำและถูกพวกคนโลภอยากได้สมบัติของท่านลอบทำร้าย

ซลัมพลมองหน้าหญิงสาวบนเตียงนิ่ง ก่อนจะอุกคิคิดอะไรบางอย่างขึ้นได้

ใช่...หล่อนควรจะได้อยู่อย่างสุขสบาย แล้วเหตุใดวันนั้นเขาถึงเจอหล่อนเป็นโกตีให้กรูปีทัวร์ชาวจีนบนดอยอย่างขาง เสื้อผ้าที่หล่อนสวมก็ไม่ใช่จะดีแต่จะไรด้วยซ้ำ ถึงเขาจะไม่ทันได้สังเกตอะไรมากมายนัก การที่ด้ายกระดุมของหล่อนหลุดลู่ยจนมาพันกับกระดุมเสื้อของเขาก็บังบอกถึงความไม่ประณีตในการตัดเย็บได้เป็นอย่างดี

นายเหมืองเตียวไม่น่าปล่อยให้ภรรยาที่มีลูกชายให้ท่านสวมเสื้อผ้าเช่นนั้น หรือต้องออกไปทำงานด้วยซ้ำ

ต่อให้ท่านจะไม่ได้รับหล่อนเข้ามาอยู่ด้วยกันที่ภูเก็ทเพราะกลัวจะมีอันเป็นไปเหมือนคุณนายคนอื่นๆ หล่อนก็น่าจะได้อยู่อย่างสุขสบายที่เซียงใหม่ สวมเสื้อผ้าสวยหรูราคาแพงลิบเหมือนคุณนายคนอื่นๆ ของท่าน

ซลัมพลครุ่นคิดอะไรบางอย่างเงิบๆ ก่อนจะตัดสินใจก้มลงเปิดตู้ไม้สีชาวสำหรับเก็บสัมภาระข้างเตียงคนไข้ เมื่อเห็นว่าเป็นตู้เปล่าจึงอ้อมไปเปิดตู้อีกด้าน

แล้วเขาก็เจอ...

มือหนาหยิบกระเป๋าสะพายใบหนึ่งที่มองดูก็รู้ว่าเป็นของผู้หญิงออกมา ถิววิสาสะค้นข้าวของส่วนตัวของหล่อนว่ามีอะไรที่พอจะเป็นประโยชน์กับเขาบ้าง

สุดท้ายชายหนุ่มก็ได้กระเป๋าสตางค์หล่นมาอยู่ในมือ เขาไม่รอช้า
ที่จะดึงบัตรประชาชนของหล่นมาดู
นางสาวสายน้ำผึ้ง รจันท์
รูปถ่ายหญิงสาวที่ติดอยู่ตรงมุมขวาของบัตรนั้นทำให้ชลัมพล
ถอนหายใจยาว ชมวดคิ้วหนวยอย่างนึกไม่ไหวตัวเอง
นี่เขากำลังคาดหวังอะไรกัน!

ความรู้สึกอึดอัดที่ตกลงบนใบหน้าทำให้หญิงสาวที่หลับอยู่
บนเตียงเริ่มหายใจไม่ออก หัวใจของหล่นเต้นรัวเร็ว และมันก็เร็วมาก
เสียจนหล่นคิดว่าบางทีมันอาจจะเร็วจนถึงขีดสุดและหยุดชะงักไปเลย
ก็ได้ หล่นพยายามจะลืมหูลงตามองหาสาเหตุของความอึดอัดนี้ ทว่า
เปลือกตาของหล่นกลับหนักอึ้งจนทำอะไรไม่ได้

ใช่! ต้องมีคนคิดจะฆ่าหล่นอีกแน่ๆ

หญิงสาวยกมือขึ้นปิดปาก หมายถึงจับมือคนที่กำลังใช้หมอน
อุดจมูกหล่นให้พ้นไป

“ออกไปนะ! ออกไป!”

“คุณสายน้ำผึ้ง!” ชลัมพลตกใจที่อยู่ๆ หญิงสาวก็ละเมอยกมือ
ขึ้นปิดอากาศ เขาผุดลุกจากโซฟาตรงไปจับมือของหล่นเอาไว้ ทว่า
หญิงสาวกลับตื่นจนเขาอดหวังไม่ได้ว่าหล่นจะตกเตียง

“ออกไปนะ! ช่วยด้วย ช่วยฉันด้วย”

“คุณสายน้ำผึ้ง คุณสายน้ำผึ้งครับ!”

“ช่วยด้วย มีคนจะฆ่าฉัน มี...มี...” เสียงร้องของหล่นค่อยๆ เบาลง
แทนที่ด้วยการหอบหายใจอึก หญิงสาวหยุดตื่น เปลือกตาเปิดขึ้นช้าๆ
ก่อนจะเห็นว่าคนที่จับมือหล่นเอาไว้คือผู้ชายคนนั้น

หล่นจำเขาได้! จำได้ว่าเขาคือ...

ความรู้สึกปวดร้าวระบมไปทั่วศีรษะทันทีที่พยายามจะนึก ยิ่ง

พยายามจ้องมองหน้าเขาที่กำลังมองตอบกลับมาด้วยสายตาห่วงใย
หล่อนก็ยิ่งรู้สึกคลื่นเหียนจนต้องรีบหลับตาลงไล่ทุกสิ่งทุกอย่างในหัวสมอง
ออกไปให้หมด ตอนนั้นเองที่อาการเจ็บปวดค่อยๆ บรรเทาลง

“คุณเป็นยังไงบ้าง”

เสียงทุ้มนุ่มหูของเขาฟังดูอ่อนโยน ถึงหล่อนจะคิดว่าไม่เคยได้ยิน
เสียงแบบนี้ที่ไหนมาก่อน หล่อนก็ตัดสินใจปรือตามองเขาอีกครั้ง

เขาเป็นหนุ่มหล่อทีเดียว...และหล่อนก็คุ้นว่าเคยเห็นเขาด้วย
ที่ไหนกันนะ?

เพียงแค่เริ่มคิด อาการปวดศีรษะที่เพิ่งจะยุติลงก็ทำท่าว่าจะปะทุ
ขึ้นอีกระลอก

“ปวดหัว...” สายน้ำผึ้งพึมพำ ไม่กล้าคิดอะไรมากไปกว่านี้ แต่ว่า
อึ้งๆ ก็สะดุ้งเบิกตาโพล่ง เมื่อจำได้ว่าเมื่อครู่มีคนจะทำร้ายหล่อน

ดวงตากลมโตกวาดมองรอบๆ อย่างระหวก พยายามจะเอื้อมมือ
ไปจับตัวเขา เช่นเดียวกับที่เขาปล่อยข้อมือหล่อนและยื่นมือให้จับราวกับ
รู้ว่าหล่อนกำลังกลัว เนื้อตัวของหล่อนสั่นแม้ภาพที่เห็นจะเป็นเพียงห้อง
โล่งๆ ที่มีเฟอร์นิเจอร์ตกแต่งเรียบง่ายไม่กี่ชิ้น

ไม่มีค้ำกลางของใครสักคน

“ไม่มีใครจะทำร้ายคุณหรอก” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นราวกับรู้ใจ

“แต่เมื่อไหร่ฉันเห็น...”

“คุณฝันร้าย”

“ฝันร้าย?”

“ใช่” เขายิ้ม และไม่น่าเชื่อเลยว่าเพียงแค่นั้นหล่อนจะรู้สึกได้ถึง
ความอบอุ่นจากมือของเขาที่หล่อนจับอยู่ตอนนี้ เนื้อตัวที่สั่นก็เริ่มค่อยๆ
ผ่อนคลายลง “ไม่มีใครจะทำร้ายคุณ”

“แต่...แต่ก่อนหน้านี้อะ ฉันจำได้ว่ามันไม่ใช่แค่ครั้งนี่”

“มันก็เป็นแค่ความฝันเหมือนกัน” ชายหนุ่มตัดสินใจโกหก เพราะ

ไม่อยากให้หล่อนเก็บเอาไปวิตกกังวลจนฝันร้ายซ้ำๆ และคิดว่าคนรอบข้าง จะทำร้ายอีก

“จริงหรือคะ” เจ้าของเสียงหวานย้อนถามราวกับไม่เชื่อ ดวงตากลมโตหรือลิ่งเหมือนพยายามจะนึกถึง “ทำไมฉันรู้สึกเหมือน...”

“คุณประสบอุบัติเหตุ” เขาค่อยๆ อธิบายพลางบีบมือหล่อนเบาๆ ให้หยุดนึกและสนใจฟังเขา “สมองคุณได้รับการกระทบกระเทือน ช่วงนี้ คุณก็เลยอาจจะสับสน คิดว่าสิ่งที่คุณฝันคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ”

“แต่มันเหมือนจริงมากเลยนะคะ ฉันรู้สึกว่ามีคนจะฆ่าฉัน...” ปรกาศตาของหล่อนไหววูบ จำความรู้สึกที่อึดอัดหายใจไม่ออกในความดำมืดนั้นได้อย่างแม่นยำ “มันน่ากลัวมาก”

“ถ้าผมอยู่ตรงนี้ ไม่มีใครทำร้ายคุณได้หรอก”

หล่อนมองไปยังชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างเตียงอีกครั้ง รอยยิ้มของเขาทำให้หล่อนรู้สึกดีอย่างประหลาด สายตาของเขาทำให้หล่อนรู้สึกปลอดภัย และไอบ่อยจากมือของเขากำลังละลายน้ำแข็งแห่งความหวาดกลัวที่เกาะกุมหัวใจของหล่อน

นั่นสินะ...เขาคงพูดถูกแล้ว

ถ้ามีใครคิดฆ่าหล่อนจริงๆ เมื่อครู่หล่อนก็คงจะเห็นเงาของฆาตกร บ้าง

“ฉันฝันไป” หญิงสาวเริ่มยิ้มตอบเขา ก่อนความกังวลในแววตา จะถูกแทนที่ด้วยความประหม่ายามมองผู้ชายคนนี้ หล่อนสะดุ้ง รีบซักมือ กลับมากุมไว้ที่อก

หล่อนคิดว่าตัวเองรู้จักเขา แต่ที่จริงแล้ว...

“คุณ...คุณเป็นใครคะ” หล่อนจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยรู้จักเขาที่ไหน เมื่อไร แต่จำได้คร่าวๆ ว่าก่อนหน้านี้นั้นไม่นานเขาบอกว่าสมองของหล่อน ได้รับการกระทบกระเทือน

“ผมชื่อชลัมพล เรียกว่าพลเฉยๆ ก็ได้”

“แล้ว...” ความว่างเปล่าในหัวสมองของหล่อนตอนนี้ทำให้ไม่มี
ความมั่นใจเอาเสียเลย “เรารู้จักกันไม่ใช่ไหมคะ”

ชายหนุ่มยิ้ม ก่อนจะพยักหน้าบ่อยๆ

“คุณเป็นเจ้าของนายของผม”

“เจ้านาย?” หญิงสาวทวนคำอย่างเหลือเชื่อ จำได้ว่าครั้งแรก
ที่รู้สึกตัว หล่อนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองอยู่ที่ไหน เสียงคนคุยกันอยู่ใกล้ๆ
ทำให้หล่อนคลืนเหียนวิงเวียนจนปวดหัว แล้วพอลืมตาขึ้นมอง ภาพพว่
เลื่อนของคนเหล่านั้นก็ทำให้ปวดหัวมากจนศีรษะแทบระเบิดเป็นเสียงๆ
ยิ่งพยายามจะนึกว่าตัวเองอยู่ที่ไหน คนพวกนั้นเป็นใคร หล่อนก็ยังรู้สึก
เหมือนตัวเองกำลังตกลงไปในเหวลึกที่มีแต่ความดำมืดปกคลุม

“ทำไมฉันทำอะไรไม่ได้เลย” หล่อนหลับตาแน่น ยกมือทั้งสองข้าง
ขึ้นกุมศีรษะ ก่อนจะรู้สึกได้ว่าชายหนุ่มดึงมือหล่อนไปบีบเบาๆ

“อย่าเพิ่งนึกอะไร ถ้าคุณปวดหัว ผมจะตามหมอให้”

“ไม่” หล่อนรีบตะครุบมือเขาเอาไว้ ก่อนที่เขาจะกดออกดบริเวณ
หัวเตี้ยด้วยซ้ำ

เมื่อเขาหันกลับมามองด้วยสีหน้างง หล่อนก็ไม่มีริมฝีปากเบาๆ
อย่างไม่รู้จะอธิบายยังไง หล่อนก็แค่ไม่ยอมยกเจอหม้ออีก เพราะเจอหม้อ
ที่ไรก็ต้องหลับไปแทบทุกครั้ง

หล่อนไม่อยากจะหลับไปตอนนี้

“เมื่อที่คุณบอกว่าฉันประสบอุบัติเหตุ” หญิงสาวแน่ใจว่าผลลัพธ์
จะให้ความกระจ่างได้ “เกิดอะไรขึ้นกับฉันหรือคะ”

“คุณกำลังจะกลับบ้านที่ภูเกิด แต่ระหว่างทางฝนตกหนักมาก
รถที่คุณโดยสารมาเสียหลักไถลตกข้างทางและพลิกคว่ำ สมองของคุณ
ก็เลยได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง ทำให้ความจำเสื่อม”

“ความจำเสื่อม?” หญิงสาวเบิกตาโตกว่าตอนแรก มันเป็นเรื่อง
ที่ฟังดูน่ากลัวและทำให้หล่อนอดคิดไม่ได้ว่าจะจมอยู่ท่ามกลางหุบเขา

คำมีดแบบนี้ไปทั้งชีวิต

“อย่ากังวลไปเลยนะครับ หมอจะค่อยๆ รักษาคุณ คุณต้องไม่กลัว หมอนะ”

“งั้น...” หญิงสาวเห็นเขายิ้มแล้วก็เริ่มเบาใจลง “ที่คุณบอกว่าฉันเป็นเจ้านายของคุณ ฉันชื่ออะไรหรอคะ”

“สายน้ำผึ้ง”

ชื่อนั้นทำให้หล่อนละสายตาจากใบหน้าของเขาเพื่อจมองอยู่กับห้วงคำหนึ่งของตัวเองอย่างใคร่ครวญ หล่อนไม่คุ้นชื่อนี้เลย... เป็นชื่อหล่อนจริงๆ หรือ

สายน้ำผึ้งเงยหน้ามองเขากอีกครั้ง ไม่รู้เหมือนกันว่าจะถามอะไรต่อจากนี้ แต่แค่เห็นว่าเขายิ้ม หล่อนก็รู้สึกดีเสียจนขจัดเอาความไม่มั่นใจต่างๆ ออกไปได้จนหมด

ทันใดนั้น เสียงอะไรบางอย่างก็ดังขึ้น

จ๊อก...

หญิงสาวก็มลงมองท้องตัวเอง รู้สึกอายเสียจนแก้มร้อนผะผ่าวแล้วหล่อนก็ได้ยินเขาหัวเราะเบาๆ

“คุณหิวแล้วสิ ตั้งแต่ตื่นมาที่โรงพยาบาลนี่กินข้าวบ้างหรือยัง”

“เอ่อ...” หญิงสาวพยายามนึกทบทวน แต่พอเงยไปแค่นี้ก็เห็นว่าเขาก็ยกมือห้าม

“ช่างเถอะ ไม่ต้องนึกดีกว่า เดี่ยวจะปวดหัวขึ้นมาอีก ผมเรียกพยาบาลให้กินแล้วกัน เดี่ยวจะได้กินข้าว กินยา แล้วให้หมอตตรวจอาการ คุณดูอีกที เราจะได้รู้ด้วยว่าไอ้โรคความจำเสื่อมของคุณนี่มันต้องรักษา ยังไง แล้วอย่ากลัวหมอนะ” ชายหนุ่มกำชับพร้อมยิ้มอย่างเป็นกันเองจนสายน้ำผึ้งอุ่นใจ

“แต่คุณต้องอยู่กับฉันนะ” หล่อนครางเสียงอ่อนระหวางยื่นข้อเสนอที่ชายหนุ่มไม่ลังเลใจสักนิดที่จะตอบตกลง

“ยี่สิบสี่ชั่วโมง”

เสียงหัวเราะเบาๆ นั้นทำให้สายน้ำผึ้งอมยิ้ม ก่อนจะยกมือขึ้นขอคำสัญญาจากเขาอย่างเป็นทางการยื่นนิ้วก้อยให้ และไม่กี่วินาทีต่อจากนั้น นิ้วก้อยที่ใหญ่กว่าก็ยื่นมาเกี่ยวกับนิ้วเล็กๆ

ดวงตากลมโตมองเขาอย่างปลาบปลื้มโดยที่เจ้าตัวไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันแสนหวานเสียจนเขาต้องหันไปกดอดข้างหัวเตียง และหันกลับมายิ้มนิดๆ โดยไม่ได้สบตาหล่อนอีก

แต่สายน้ำผึ้งไม่กลัวอะไรแล้ว... ถึงจำอะไรไม่ได้ในตอนนี้ หล่อนก็เชื่อว่าเขาจะไม่ทิ้งหล่อนให้ตกลงไปในหุบเหวอันมืดมิดและหนาวเย็นนั้นเพียงลำพัง

3

ความทรงจำที่หายไป

แสงสีส้มของดวงอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้าในอีกไม่นาน สายน้ำผึ้งนั่งกินอาหารอยู่บนโต๊ะเล็กๆ ของเตียงคนไข้ โดยที่ชอล์กพลเองก็ส่งมือเย็นมากินพร้อมกันกับหล่อน เขาค่อนข้างสบายใจที่เห็นหญิงสาวกินได้ คุยได้ ไม่เอาแต่ร้องไห้หรือจมอยู่กับความกลัวเหมือนอย่างตอนเช้าอีก

ทว่าอาหารโรงพยาบาลนั้นอาจจะจืดชืดไปสักหน่อย เขาก็เลยเห็นสายน้ำผึ้งส่งสายตามาที่กับข้าวสี่สันจัดจ้านของเขา แม้หล่อนจะไม่ได้พูดอะไร แต่สีหน้าท่าทางเช่นนั้นก็ทำให้เขายิ้มซ้ำ ก่อนจะตักแบ่งกับข้าวไปวางลงในจานหล่อน

เท่านั้นแหละ คนป่วยก็ยิ้มพึงพอใจ และกินข้าวจนหมดเกลี้ยง

ตอนนั้นเองที่นายแพทย์เคาะประตูและเปิดเข้ามา สายน้ำผึ้งยังมีอาการกลัวอยู่นิดๆ แต่เมื่อชายหนุ่มบีบมือให้กำลังใจ หล่อนก็กล้าที่จะตอบคำถามของนายแพทย์เกี่ยวกับอาการบาดเจ็บบริเวณศีรษะ รวมถึงเรื่องความทรงจำซึ่งสูญหายไปหมดสิ้นพร้อมกับอุบัติเหตุรถคว่ำ

“เท่าที่ดูตอนนี้อาการของคุณสายน้ำผึ้งก็ไม่มีอะไรน่ากังวลนะครับ อาจจะยังอ่อนเพลียอยู่บ้างนิดหน่อย แต่กินข้าวได้แบบนี้ ร่างกายน่าจะฟื้นตัวเร็ว ช่วงนี้พยายามพักผ่อนให้เยอะๆ ทำใจให้สบาย เรื่องความทรงจำ

ที่หายไป ผมคิดว่าในกรณีของคุณเป็นแค่อาการความจำเสื่อมชั่วคราว พอเวลาผ่านไปสักพัก ความทรงจำก็จะค่อยๆ กลับมาเอง”

“หมายความว่าคุณสายน้ำผึ้งจะกลับมาจำทุกอย่างได้แน่นอนใช่ไหมครับ” ชลัมพลถือโอกาสนี้ถามแทนหญิงสาว

“ผมเองก็ยืนยันไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ขึ้นอยู่กับตัวคุณสายน้ำผึ้งเองด้วยว่าจะสามารถจำเรื่องต่างๆ ได้มากน้อยแค่ไหน ผมเคยเจอคนใช้กรณีคล้ายๆ คุณสายน้ำผึ้ง ที่จำได้ทั้งหมดก็มี จำได้แค่บางส่วนก็มีแล้วแต่คนครับ”

“นานไหมครับหมอ” ชลัมพลเป็นห่วงหญิงสาว อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ไม่อยากจะเห็นหล่อนต้องยืนอยู่บนโลกที่ไม่รู้จักใครนานเกินไปนัก

“ก็แล้วแต่คนอีกแหละครับ อาการทางสมองเป็นเรื่องที่ซับซ้อน ถ้าอยากให้อำนาจได้เร็วๆ ก็อาจจะพอมีวิธี เช่น การพาคนไข้ไปอยู่ในสถานที่เก่าๆ หรือที่ที่เธอเคยประทับใจ ได้อยู่กับญาติๆ หรือเพื่อนฝูงที่เธอสนิทด้วยก็มีส่วนช่วยกระตุ้นความจำได้ ค่อยๆ เล่าเรื่องเก่าๆ ให้เธอฟัง ความทรงจำก็อาจจะกลับมาเร็วขึ้น แต่ถ้านึกไม่ออก หรือนึกแล้วปวดหัว ก็อย่าไปฝืนนะครับ เพราะคนไข้บางคนไม่ต้องมีอะไรกระตุ้นเลย อยู่ๆ ความจำก็กลับมาเอง” นายแพทย์หันไปยิ้มให้กำลังใจหญิงสาว “ตอนนี้รอให้ร่างกายแข็งแรงอีกสักหน่อย สักวันสองวันก็น่าจะกลับบ้านได้”

เมื่อหล่อนยิ้มอย่างเบาใจแล้ว นายแพทย์จึงขอตัวไปดูคนไข้รายอื่น และปล่อยให้ชายหนุ่มอยู่กับสายน้ำผึ้งตามลำพัง

“อีกวันสองวันฉันก็จะได้กลับบ้านแล้ว” สายน้ำผึ้งยิ้ม

แต่ครู่เดียวเท่านั้นสีหน้าของหล่อนก็เริ่มหม่นหมองลง ดวงตาคู่สวยดูไม่มั่นใจยามหันมาถามเขา

“ที่บ้านของฉันมีใครบ้างหรือคะ ฉันมีญาติๆ อยู่บ้างหรือเปล่า”

“มีสิ” ชายหนุ่มยิ้มตอบบางๆ ถึงแม้ว่าญาติหลายๆ คนของนายเหมืองเดียวจะไม่ใช่ญาติแท้ๆ ของหล่อนแต่ก็จัดได้ว่าเป็นญาติ

“คุณมีญาติเยอะเลยละ”

“งั้นฉันก็คงจะเป็นคนที่ญาติๆ ไม่รัก”

“ทำไมคุณคิดแบบนั้น?” คิ้วหนาเล็กขึ้นอย่างรุนแรง รู้สึกไม่สบายใจ
ที่เห็นสายตาเศร้าซึมของหล่อน

“ก็ขนาดฉันประสบอุบัติเหตุ ญาติๆ ของฉันยังไม่มาเยี่ยมฉันเลย
สักคนเดียว ถ้าฉันไม่ใช่คนที่ญาติๆ ไม่ต้องการ ฉันก็คงไม่ต้องถูกทิ้งอยู่
แบบนี้”

น้ำเสียงที่เจ็บปวดด้วยความเหงาและเจ็บปวดนั้นทำให้ชัฒม์พล
สงสารหล่อนจับใจ

“ทุกคนต้องทำงานนี้ครับ” ชายหนุ่มปลอบโยน อดคิดไม่ได้ว่าถ้า
เขาพาหล่อนกลับบ้านที่ภูเกิดจริงๆ หล่อนจะเจ็บปวดขนาดไหน

“คุณอย่าทิ้งฉันไปอีกคนนะคะ” สายน้ำผึ้งยิ้ม แต่สายตากลับ
ฟ้องว่ากลัวที่จะอ้างว้าง

“ผมบอกแล้วไงว่าคุณเป็นเจ้าของของผม” ชายหนุ่มยิ้มตอบบางๆ
“หน้าที่ของผมคือดูแลคุณ ไม่มีวันทิ้งคุณ ถึงแม้ว่าคุณจะไม่ต้องการ”

เมฆหมอกแห่งความกังวลในแววตาทหญิงสาวค่อยๆ จางลง
แล้วถูกแทนที่ด้วยความสุขสมหวัง

“คุณต้องช่วยฟื้นความทรงจำให้ฉันด้วยนะคะ”

เสียงหวานในโสนั้นทำเอาชัฒม์พลแทบบั้นหน้าไม่ถูก เขาน่ะหรือจะ
ช่วยฟื้นความทรงจำให้หล่อนได้ เขาแทบไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับหล่อนเลย
ด้วยซ้ำ ไ้เรื่องทีู้ก็ไม่ใช่เรื่องที่สมควรจะเล่าให้ฟังในเร็วๆ นี้เสียด้วย

สายน้ำผึ้งเพิ่งสูญเสียความทรงจำมาหมาดๆ หล่อนคงทำได้ยาก
หากต้องมารู้ว่าตัวเองเพิ่งสูญเสียสามีไป ส่วนลูกชายตัวน้อยๆ ก็ยังอยู่ใน
สภาวะเจ้าชายนิทรา

จริงสินะ...

‘อาการทางสมองเป็นเรื่องที่ซับซ้อน ถ้าอยากให้อำนาจได้เร็วๆ ก็อาจจะ

พอมีวิธี เช่น การได้อยู่กับญาติๆ หรือเพื่อนฝูงที่เรอสันทัดด้วยก็มีส่วนช่วยกระตุ้นความจำได้’

น้ำเหนื่อเป็นญาติสนิทเพียงคนเดียวของหล่อนในตอนนี้อยู่ สายใยแม่ลูกผูกพัน...ถ้าหล่อนได้พบกับน้ำเหนื่ออาจทำให้ความทรงจำของหล่อนหวนคืนมา

เช้าวันนี้หมอลอดสายน้ำเกลือให้สายน้ำผึ้งแล้ว เนื่องจากคนไข้สามารถกินข้าวได้ตามปกติ ชลัมพลจึงพาหล่อนมาเดินเล่นที่สวนหย่อมของโรงพยาบาล อากาศสดชื่นทำให้หญิงสาวรู้สึกผ่อนคลายและอารมณ์ดีเป็นพิเศษ เมื่อเห็นผู้คนเดินผ่านไปมา หล่อนก็ไม่ได้มีท่าทีหวาดกลัวอะไร เว้นเสียก็แต่ถ้ามีใครเฉียดมาใกล้ๆ หล่อนก็จะแอบมาหลบข้างหลังเขา หมอแนะนำว่าถ้าพามาเจอผู้คนบ่อยๆ ก็อาจจะช่วยให้อุณหภูมิและปรับตัวได้เร็วขึ้น

“จริงสิคะ” สายน้ำผึ้งเอ่ยพลางหยิบสร้อยเส้นหนึ่งที่ห้อยอยู่ด้านในเสื้อออกมา “ฉันรู้สึกตัวขึ้นมากก็มีสร้อยเส้นนี้สวมไว้ด้วย แต่ดูๆ แล้วมันไม่น่าจะเป็นของฉันหรือเปล่าคะ เพราะลวดลายของมันดูน่ากลัวยิ่งงังไม่รู้”

จิตใจเงินทรงกลมลวดลายมังกรเลื้อยพันเกาทัณฑ์ที่ห้อยอยู่กับสายสร้อยนั้นเป็นสัญลักษณ์ประจำตระกูลเดียวกันก็ได้ เพราะคำว่า ‘เดียว’ มีความหมายว่าเกาทัณฑ์ ส่วนมังกรมาจากคำว่า ‘เหลือ’ และยังเป็นสัญลักษณ์ของความยิ่งใหญ่ นายเหมืองเดียวสักกลายนี้ไว้เต็มแผ่นหลังของท่านตั้งแต่สมัยยังเป็นหนุ่มๆ ดังนั้นสร้อยเส้นนี้ท่านคงเป็นคนสั่งทำให้สายน้ำผึ้ง

“สร้อยเส้นนี้สำคัญสำหรับคุณมากนะ ครอบครัวยุคนี้ให้เอาไว้”

“อ้อ” สายน้ำผึ้งก็มั่งมั่งมองลวดลายมังกรเลื้อยพันเกาทัณฑ์ราวกับจะทบทวนว่าหล่อนได้มันมาตอนไหน “ทำไมไม่รู้สิคะคุณเลย...”

“ค่อยๆ นึกดูสิครับว่าใครเป็นคนให้คุณ”

ชลัมพลยืนจับสังเกตอยู่ข้างๆ ตั้งใจว่าถ้าห ล่นเริ่มปวดศีรษะจะได้เตือนให้หยุดคิด แต่ดูท่าทางแล้วห ล่นก็ไม่มีวี่แววว่าจะปวดหัว

“ฉันจำไม่ได้เลยคะ ไม่รู้ว่าใครให้ ได้มาอย่างไร แต่ฉันจะค่อยๆ นึกดูนะคะ” สายน้ำผึ้งเงยหน้าขึ้นยิ้มพลางมองไปรอบๆ กาย “ตอนนี้อากาศดีอยากเดินเล่นมากกว่า”

“ก็เอาสิครับ” ชลัมพลไม่ว่าอะไร เดินคุยเป็นเพื่อนห ล่นไปเรื่อยๆ เมื่อแดดเริ่มร้อนแล้วชายหนุ่มก็พาสายน้ำผึ้งไปที่ลิฟต์ แต่เมื่อออกจากลิฟต์ สายน้ำผึ้งก็กวาดตามองไปรอบๆ แล้วดึงแขนเขาเอาไว้

“นี่ไม่ใช่ทางกลับห้องเรานี่คะ”

“คุณจำได้ด้วย” ชายหนุ่มรู้สึกถึงสัญญาณอันดี แต่แล้วห ล่นก็สะดุ้งตกใจเมื่อมีบุรุษพยาบาลสองสามคนเข็นเตียงคนไข้ผ่านมาใกล้ๆ อย่างรีบเร่ง สีหน้าที่เริ่มจะตื่นกลัวของห ล่นก็ทำให้เขายกมือขึ้นดูบิรุษะอย่างปลอบประโลม

“ไม่มีอะไรหรอกครับ เจ้าหน้าที่เขารีบเพราะจะช่วยพาคคนเจ็บไปรักษา”

“แล้วเรามาทำอะไรแถวนี้ห รอกคะ”

“ผมจะพาคุณไปเยี่ยมคนคนหนึ่ง” ชายหนุ่มแอบปรึกษาหมอตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วว่า เขาจะพาสายน้ำผึ้งไปเยี่ยมลูกชายได้หรือไม่ ซึ่งหมอมไม่ได้ขัดข้องอะไร ทว่าสายน้ำผึ้งกลับขมวดคิ้วอย่างงุนงง

“ใครคะ?”

“คนที่อาจจะช่วยให้คุณจำอะไรบางอย่างได้” ชายหนุ่มยิ้มให้กำลังใจ ก่อนเดินจูงมือสายน้ำผึ้งไปยังห้องไอซียู

“ที่นี่ห รอกคะ” สายน้ำผึ้งมองป้ายเหนือประตูกระจกแล้วก็ถามชายหนุ่มอย่างงงๆ

“เราไม่สบายอยู่ที่นี้” ชลัมพลอธิบาย ก่อนจะติดต่อกับพยาบาล

หน้าห้องเพื่อขอเข้าไปเยี่ยมเด็กชายน้ำเหนือ ทั้งสองต้องสวมชุดคลุม สีเขียวตามระเบียบห้องไอซียู และเมื่อผ่านประตูกระจกเข้ามาด้านใน พยาบาลก็นำทั้งสองคนผ่านทางเดินไม้ลงเงาสีน้ำตาลอ่อนลึกลงไปเรื่อย ๆ

ด้านขวามือนั้นกันเป็นห้องเล็กๆ แยกผู้ป่วยแต่ละคนเอาไว้ โดยแต่ละห้องปิดด้วยประตูกระจก

ไม่ไกลจนเกินไป พยาบาลก็พามาถึงห้องของน้ำเหนือ ชลัมพลผายมือให้หญิงสาวเข้าก่อน แต่เมื่อเห็นหล่อนมีท่าทางไม่มั่นใจ เขาก็เลยเป็นฝ่ายนำเข้าไปเสียเอง

ชายหนุ่มสังเกตเห็นอาการสายน้ำผึ้งที่ก้าวตามเข้ามาเงียบๆ ดวงตากกลมโตของหล่อนมองไปยังบุตรชายแทบไม่กะพริบ และไม่นานต่อมาเขาก็เห็นหล่อนหลับตาแน่น ยกมือขึ้นกุมศีรษะ

ภาพเหตุการณ์ที่หล่อนยื่นไอศกรีมให้เด็กชายคนหนึ่งที่ไหนสักแห่ง ปรากฏขึ้นในหัวสมองโดยอัตโนมัติ แต่ครูเดียวก็พว้าเลื่อนไป ก่อนจะมีภาพเด็กคนนี้นั่งบนเบาะรถโดยสารคุยอะไรบางอย่างกับหล่อนด้วยสีหน้ายิ้มแย้มซ้อนทับเข้ามา

“โอ๊ย...” สายน้ำผึ้งคราง เซดอยมาจากเตียงทันที หล่อนพยายามมองเด็กชายที่นอนอยู่บนเตียงนั้น แต่ภาพในสมองก็ตีกันจนปะติดปะต่อไม่ได้สักอย่าง

“คุณผึ้ง!” ชลัมพลตกใจ รีบเข้ามาประคองหญิงสาวเอาไว้

“ปวดหัว...ปวดหัว...” เสียงเครือๆ ดังขึ้นก่อนตามด้วยเสียงร้องไห้สะอื้น ชลัมพลจึงลูบศีรษะหล่อนอย่างปลอบประโลมพลาถดิ่งร่างบางมากอดไว้

“ไม่เป็นไรนะ ช่างมัน ไม่ต้องนึกอะไรทั้งนั้น”

สายน้ำผึ้งยังคงมองไปที่เด็กชายบนเตียงอีก หล่อนรู้สึกเหมือนจะนึกอะไรออกและอยากจะนึกให้ได้ด้วย แต่พอมองแล้ว ภาพเหตุการณ์

ระหว่างหล่อนกับเด็กชายคนนั้นก็ไม่ว่าอะไรจากแผ่นซีดีที่มีรอยขีดข่วน ทำให้สะดุดจนดูไม่รู้เรื่อง และในระหว่างที่ชลัมพลกำลังประคองหล่อนออกมาจากห้องนั้น สายน้ำผึ้งก็หายใจหอบถี่ ศีรษะเหมือนจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ จนในที่สุดก็รู้สึกว่ภาพตรงหน้าพร่ามัว และทรุดลงไป

“คุณผึ้ง!” เสียงเรียกอย่างตกอกตกใจของเขาเป็นครั้งสุดท้ายที่สายน้ำผึ้งรับรู้ ก่อนจะหมดสติไปในอ้อมแขนของเขา

นายแพทย์คนเดิมใช้หูฟังตรวจการเต้นหัวใจของสายน้ำผึ้ง ครู่หนึ่งก็จดบันทึกอาการลงในชาร์ต ก่อนจะเงยหน้าขึ้นบอกกับชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ เตียงคนไข้

“ตอนนี้ไม่มีอะไรน่าตกใจแล้วนะครับ แต่ที่ปวดหัวจนหมดสติไปเมื่อกี้ น่าจะเพราะคุณสายน้ำผึ้งพยายามนึกอะไรมาจนเกินไป สมองก็เลยรับไม่ไหว ทำให้เครียดจนเป็นลม”

“แบบนี้...เธอก็ห้ามนึกอะไรเลยเหอะครับ” ชลัมพลอดเป็นกังวลไม่ได้

“ไม่ถึงขนาดนั้นเหอะครับ เธอเพิ่งตื่นขึ้นมาดๆ และอาจจะยังวิตกเรื่องที่มีคนร้ายลอบเข้ามาในห้องเมื่อวันก่อนด้วย ทำให้มีความเครียดสะสมอยู่แล้วระดับหนึ่ง พอมาพยายามคิดเรื่องอื่นมากๆ เลยทำให้มีอาการอย่างที่เห็น เรื่องที่เพิ่มความทรงจำหมอว่า...ค่อยเป็นค่อยไปจะดีกว่า” หมอดูลำบากใจที่ต้องแนะนำเช่นนั้น เพราะเขาได้ว่าชายหนุ่มอยากให้ความทรงจำของสายน้ำผึ้งกลับมาเร็วๆ “พรุ่งนี้อาจจะพาเธอกลับไปที่บ้านก่อนก็ได้ ทำให้เธอคุ้นเคยกับการอยู่บนโลกที่ไม่รู้จักใคร พอจิตใจสบายขึ้นแล้ว ความเครียดก็จะน้อยลง”

“งั้นผมไม่ควรจะให้เธอเจอลูกชายตอนนี้ใช่ใหมครับ”

“อืม...มันก็พูดยากนะครับ อย่างที่หมอเคยไปบอกก่อนหน้านี้

อาการทางสมองเป็นเรื่องที่ซับซ้อน ถ้าเธอเจอกับลูกชายแล้วปวดหัวมาก ช่วงนี้ก็อย่าเพิ่งให้เจอดีกว่า”

“ขอบคุณนะครับหมอ”

เมื่อนายแพทย์กลับออกไปจากห้องพักของสายน้ำผึ้ง ชลัมพลจึงหันไปมองคนที่นอนหลับสนิทอยู่บนเตียงอีกครั้ง อาการปวดหัวจนร้องไห้ของหล่อนตอนอยู่ห้องไอซียูทำให้เขารู้สึกเห็นใจ อยากช่วยให้หล่อนจำได้โดยไม่ต้องทุกข์ทรมานเช่นนี้

ทันใดนั้นเอง เขาก็เห็นเปลือกตาของสายน้ำผึ้งขยับ

ชายหนุ่มมองอย่างกระตือรือร้น เมื่อเห็นหล่อนค่อยๆ ปรี้อตาขึ้น เขาก็ลุ้นว่าหล่อนจะมีอาการเช่นไร

“คุณพล...” สายน้ำผึ้งคราง ยกมือขึ้นกุมศีรษะและกวาดตามองไปรอบๆ ด้วยสีหน้าที่ยังอิดโรย “นี่...เรากลับมาตั้งแต่เมื่อไรคะ”

“คุณเป็นลมไป ผมก็เลยให้พยาบาลช่วยพาคคุณกลับมา”

“จริงด้วย” สายน้ำผึ้งเหมือนจะเริ่มนึกอะไรบางอย่างได้ “แต่ทำไมอยู่ๆ ฉันถึงเป็นลม”

ประกายตาที่กำลังนึกทบทวนของหล่อนตอนนี้ทำเอาชลัมพลถึงกับอึ้ง สายน้ำผึ้งพูดราวกับว่าลืมไปเสียสนิทว่าหล่อนไปเยี่ยมลูกชายในห้องไอซียูมา

“ช่างเถอะครับ อย่าเพิ่งคิดถึงมันดีกว่า” ชายหนุ่มเห็นสีหน้าหล่อนไม่ดีขึ้น เลยไม่อยากให้หล่อนรีบนึกอะไรมาจนปวดหัวอีก “ตอนนี้คุณยังปวดหัวอยู่หรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ” สายน้ำผึ้งตอบตามตรง “แต่ดูเหมือนจะเริ่มหิวมากกว่านี้ถึงเวลาอาหารกลางวันหรือยังคะ ขอน้ำกินหน่อยได้ไหม”

“ได้ครับ” ชายหนุ่มยิ้มบางๆ ก่อนจะปรับเตียงคนไข้ให้ยกขึ้น ประคองหญิงสาวนั่งพิงหัวเตียงเอาไว้ แล้วรินน้ำที่โต๊ะข้างๆ หัวเตียงมาให้

“ขอบคุณค่ะ” สายน้ำผึ้งยิ้ม และเมื่อหล่อนยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม เขาก็หันไปมองนาฬิกาที่บอกเวลาใกล้เที่ยง

“อีกเดี๋ยวพยาบาลคงเอาข้าวกลางวันมาให้” เขาหันมาบอกหญิงสาวที่เพิ่งจะดื่มน้ำหมด แล้วรับแก้วไปวางที่โต๊ะ ก่อนหันมาบอกเรื่องที่หมอมอเพ็งอธิบาย “เมื่อกี้หมอมะมาตรวจคุณด้วยนะครับ เห็นว่าพรุ่งนี้ก็คงกลับบ้านได้แล้ว”

“ดีจังเลยค่ะ”

เมื่อเห็นสีหน้ายิ้มแย้มของหล่อน ชลัมพลจึงตัดสินใจลองสอบถาม
ดู

“คุณจำได้ไหมครับว่าเมื่อกี้เราไปไหนกันมา”

“จำได้สิคะ คุณพาฉันไปเดินเล่นในสวน วันนี้อากาศดีมากเลย
ค่ะ แล้วดอกไม้ก็สวยงามด้วย”

รอยยิ้มชื่นใจของหล่อนทำให้ชลัมพลมั่นใจว่าหล่อนลืมเรื่องที่
ห้องไอซียูไปหมดแล้วจริงๆ เพราะหล่อนไม่ถามสักคำว่าเด็กชายที่เขา
พาไปหาเป็นใคร

บางทีคงเพราะอาการทางสมองเพิ่งดีขึ้นเลยยังสับสนจนหลงลืม
ไปง่ายๆ

“ทำไมเธอคะ หรือว่าคุณพาฉันไปที่อื่นด้วย”

เสียงใสๆ นั้นทำให้ชายหนุ่มบั้นหน้าไม่ถูก เมื่อครู่หมอบอกเขา
ว่าถ้าหล่อนเจอหน้าเหนือแล้วปวดหัวก็ไม่ควรให้เจอในช่วงนี้ ดังนั้นเขา
ไม่ควรพูดอะไรที่ทำให้หล่อนเกิดความสงสัยจนอยากนึกอะไรที่ไม่ควร
นึกอีกจะดีกว่า

“ไม่มีอะไรครับ คุณไปเดินเล่นแล้วรู้สึกดีไหม”

“ดีมาก ๆ เลยค่ะ แล้วบ้านของฉันมีสวนให้เดินเล่นแบบที่
โรงพยาบาลไหมคะ”

“มีสิครับ” ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ “สวนที่บ้านของคุณสวยกว่าที่นี่

อีก”

“จริงหรอคะ” สายน้ำผึ้งมีท่าทางตื่นเต้น ดวงตากลมโตคู่หนึ่งฟ้อง ว่ากำลังวาดภาพสวนสวยในจินตนาการ ก่อนริมฝีปากอ้มจะคลี่ยิ้ม ออกมา “ฉันอยากให้ถึงพรุ้งนี้เร็วๆ จัง ฉันอยากกลับบ้าน อยากไปเดินเล่น ที่บ้าน อยากจำทุกอย่างได้เร็วๆ ที่บ้านคงจะต้องมีความทรงจำของฉัน อยู่เต็มไปหมดแน่ๆ”

ซลัมพลไม่พูดอะไรอีก นอกจากยิ้มตอบกลับไป อัดคิดไม่ได้ว่า หากพรุ้งนี้เขาพาสายน้ำผึ้งกลับบ้านที่ภูเกิด เขาอาจจะไม่เห็นหล่อนยิ้ม แบบวันนี้อีกเลยด้วยซ้ำ เพราะที่นั่นไม่มีความทรงจำอะไรเกี่ยวกับหล่อน เลยสักอย่าง จะมีก็แต่คนที่คิดร้าย คนที่ไม่ต้อนรับ และคนที่เห็นหล่อน เป็นศัตรู

4

ตามหาความทรงจำ

โพรวีลลีตีดำเงาวิ่งเล่นออกจากโรงพยาบาลในตอนสายของวันใหม่ ชลัมพลให้คนของเขาเอารถมาส่งที่โรงพยาบาลแต่เช้า ทว่าเลือกที่จะเป็นคนขับให้สายน้ำผึ้งนั่งด้วยตัวเอง

เมื่อคืนนี้พอหล่อนเข้านอนแล้ว เขาก็ตัดสินใจโทร. บอกชัยยศว่าอยากขอเวลาให้หญิงสาวได้ฟื้นฟูสภาพจิตใจสักพัก เขาคิดว่าหล่อนยังไม่ควรรับรู้เรื่องใดๆ ในเวลานี้ ชัยยศเองก็เห็นด้วย และรับปากว่าจะพูดกับทุกคนในตระกูลให้ ดังนั้นเขาจึงรบกวนอีกเรื่องหนึ่ง

‘ผมอยากจะขอประวัติคุณสายน้ำผึ้งด้วย อาเจ็กพอจะส่งให้ผมทางอีเมลได้ไหมครับ’

ในฐานะที่ชัยยศเป็นคนจัดการเรื่องค่าเลี้ยงดูสายน้ำผึ้งกับบุตรชายมาตลอดหลายปี ชายหนุ่มจึงคิดว่าชัยยศน่าจะมีข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับหล่อนบ้าง

‘พลกำลังคิดจะทำอะไร’ อีกฝ่ายทวนถาม น้ำเสียงฉาบไว้ด้วยความสงสัย

‘ผมอยากช่วยเธอฟื้นความทรงจำ แต่ผมจะต้องรู้จักเธอในอดีตเสียก่อน เพื่อว่าจะช่วยอะไรได้บ้าง’

‘ได้ งั้นอาเจ็กอีเมลให้คืนนี้’

ต่อจากนั้นไม่นานนัก ชลัมพลก็เข็มิเมลจากมือถือและส่งต่อไปให้คนของเขาที่นครสวรรค์ช่วยพินต์มาให้ถึงโรงพยาบาล เขาทำความเข้าใจกับสายน้ำผึ้งผ่านทางข้อมูลต่างๆ ในกระดาษสีห้าแผ่น แม้จะเป็นเพียงข้อมูลเบื้องต้น แต่ก็ได้รู้จักนิสัยใจคอและกิจวัตรของหล่อนมากขึ้น

ตอนนี้เขาถึงได้ขับรถพาหล่อนไปยังสถานที่เที่ยวขึ้นชื่อของนครสวรรค์ เพราะรู้ว่าหล่อนชื่นชอบธรรมชาติ

สายน้ำผึ้งนั่งเบาะข้างๆ เขา บนตักมีกระเป๋าสะพายใบสวยวางไว้และในมือน้อยๆ นั้นกำลังถือตุ๊กตาหมีตัวเล็กและค่อนข้างเก่า ซึ่งหล่อนเพิ่งเจอมันในกระเป๋าไม่นาน แต่กลับทำให้สายตากุ้งามจับมองอยู่อย่างไม่ละไปไหนราวกับพยายามหาคำตอบว่าตุ๊กตาเก่าๆ นั้นสำคัญกับหล่อนยังไง ถึงต้องพกติดไว้ในกระเป๋าตลอด

“นี่อะไรออกหรือเปล่า” ชลัมพลหันไปชวนคุยยิ้มๆ หญิงสาวจึงหันกลับมาสั้นๆ ธิระปะปฏิเสดด้วยสีหน้าซีมๆ

“จันท์ข้างมันเถอะ หมอบอกแล้วนี่ว่าอย่าไปฝัน”

สายน้ำผึ้งหันกลับไปมองตุ๊กตาหมีในมืออีกครั้งแล้วค่อยๆ เก็บมันลงในกระเป๋า เป็นจังหวะเดียวกับที่เขาชะลอรถจอดสนิทริมบึงกว้าง

เมื่อมองผ่านกระจกหน้าต่างรถออกไป หล่อนก็ตะลึงในความงามของแสงตะวันที่ทอดทองมาอาบได้ผิวน้ำใสๆ จนเกิดเป็นประกายงามระยับ

ได้ยินเสียงชายหนุ่มเปิดประตูลงไปด้านล่าง สายน้ำผึ้งจึงไม่ลังเลใจที่จะก้าวตามลงไปโดยไม่ต้องรอเขามาเปิดประตูให้

หญิงสาวทอดสายตามองไปยังผืนน้ำใสสะอาดเบื้องหน้า ยามลมพัดผ่าน หล่อนเห็นระลอกคลื่นล้อเปลวแดดราวกับกำลังเงิระบำให้ชื่นชม

“ที่ไหนคะ”

“บึงบอระเพ็ด”

สายน้ำฝั่งพยายามนึกทบทวนว่าเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนหรือเปล่า
สีหน้างุนงงและใคร่ครวญนั้นทำให้ซลัมพลเดาได้ทันที

“เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติครับ” เขาอธิบายเพิ่ม

“อ้อ” หญิงสาวพยักหน้ารับรู้ “นั่นคุณพาฉันมาเที่ยวหรือคะ ฉัน
นึกว่าคุณจะพาค้นกลับบ้านเสียอีก”

“เดี๋ยวต้องนั่งรถอีกหลายชั่วโมง คุณเพิ่งออกจากโรงพยาบาล
ใหม่ ๆ ผมอยากให้คุณพักผ่อนให้สบายใจก่อน ไหน ๆ เราก็มาถึง
นครสวรรค์แล้ว ก็น่าจะแวะเที่ยวที่สวย ๆ ทำอะไรสนุก ๆ เสียหน่อย
หรือคุณไม่ชอบที่นี่”

“ชอบสิคะ” หญิงสาวรีบตอบพลางหันไปมองผืนน้ำกว้างใหญ่
ไพศาลที่กั้นกับสีเขียวของท้องฟ้าใสกระจ่างนั้นอย่างชื่นชม “ที่นี่สวยมาก
เลยคะ อากาศก็ดีมาก ๆ ด้วย”

“งั้นก็ไปกันเถอะ” ชายหนุ่มชวนยิ้ม ๆ เห็นหล่อนเลิกคิ้วขึ้นแทน
คำถามว่าไปที่ไหน เขาจึงชี้ไปยังท่าเรือที่มีนักท่องเที่ยวกลุ่มเล็กๆ ยืนอยู่

ไม่นาน ซลัมพลก็ติดต่อเช่าเรือได้ลำหนึ่ง เป็นเรือยนต์สีขาวจุน
ได้สิบกว่าคน มีเก้าอี้ยาวถึงสี่แถว และหลังคากันแดดพร้อม

เมื่อเขาพาหล่อนก้าวลงไปแล้ว หล่อนก็เดินไปที่เก้าอี้แถว
หน้าสุดเพื่อจะได้เห็นความสวยงามของบึงบอระเพ็ดให้ชัด ๆ

ซลัมพลนั่งลงข้าง ๆ ไม่นานคนขับเรือก็ติดเครื่องยนต์พาหล่อนสาว
ที่เหมาลำนั้นล่องเรือชมความหลากหลายทางชีวภาพของบึงกว้างแห่งนี้

“บึงบอระเพ็ดเรียกอีกอย่างว่าจอมบึงก็ได้ เป็นบึงน้ำจืดที่ใหญ่
ที่สุดในประเทศไทย ครอบคลุมพื้นที่มากกว่าแสนสามหมื่นไร่ และมีพื้นที่
เชื่อมต่อกันถึงสามอำเภอ คือ อำเภอเมืองฯ ชุมแสง และท่าตะโก รอบๆ นี้
เป็นป่าไม้เบญจพรรณ ตอนนี้อยู่ฤดูผสมพันธุ์มากครับ ในจอมบึงนี้
มีสัตว์น้ำจืดอาศัยอยู่ประมาณร้อยสี่สิบชนิดด้วยกัน มีนกหลายชนิด
บางชนิดก็อพยพมาเป็นฤดูกาล อย่างที่เห็นทางขวามือนั้นเป็นนกเป็ดน้ำ

พวกนี้จะมาตั้งแต่เดือนมกราคมถึงมีนาคม”

คนขับเรือทำหน้าที่เป็นไกด์อธิบายตลอดทางที่พบเห็นสิ่งต่างๆ เมื่อทั้งสองคนหันไปมองทางขวามือก็เห็นนกเป็ดน้ำฝูงใหญ่สีส้มสวยงาม สายน้ำฝั่งซ้ายกว้าง มองดูนกเป็ดน้ำสักพักก็ยกหน้ามองฟ้าที่เต็มไปด้วยเหล่านกนานาชนิดบินโฉบเฉี่ยวไปมาเพื่อหาอาหารตามผิวน้ำ

ท่าทางเพลิดเพลินของหล่อนทำให้คนตั้งใจพามาพลอยเพลินไปด้วย

“ตรงนี้เป็นรังนกนะครับ ถ้าสังเกตดีๆ จะมีลูกนกอยู่ในรังด้วย” คนขับเรือค่อยๆ ชะลอเรือตอนใกล้ถึงเกาะเล็กๆ กลางบึง ซึ่งเขาเพิ่งอธิบายไปหมดๆ ว่าเกิดจากการทับถมกันของพันธุ์ไม้น้ำ

ความที่ที่นั่งอยู่กับเก้าอี้เห็นลูกนกไม่ชัด สายน้ำฝั่งจึงลุดไปยื่นเกาะกราบเรือเพื่อชะโงกหน้าดู

“น่ารักจัง” หล่อนหันไปชื่นชมให้ชายหนุ่มที่ตามมาขึ้นข้างๆ ฟังกระทั่งเรือผ่านมาแล้วหญิงสาวก็ยังมองย้อนไปยังรังนกอยู่ จนชายหนุ่มต้องสะกิดแขนเบาๆ เรียกให้หันไปมองข้างหน้า

เท่านั้น สายน้ำฝั่งก็เบิกตากว้าง เดินไปยื่นตรงหัวเรือเพื่อชื่นชมกับดงบัวกว้างใหญ่ไพศาล

“ตรงนี้เป็นดงดอกบัวครับ คนมาถ่ายรูปกันเยอะ”

คนขับเรือยังคงอธิบายอย่างต่อเนื่อง และผ่อนจังหวะเครื่องยนต์ให้ช้าลงระหว่างแล่นผ่านทางน้ำคดเคี้ยวที่ถูกขนาบด้วยกลุ่มดอกบัวชมพูงามสะพรั่งตัดกับสีเขียวของใบบนผิวน้ำ

ชลัมพลตามมาขึ้นข้างๆ หญิงสาวอีกครั้ง ก่อนจะหันไปตั้งคำถามเมื่อเห็นท่าทางตื่นตาตื่นใจของหล่อน

“ถ่ายรูปไว้เป็นที่ระลึกดีไหม”

“คุณมีกล้องถ่ายรูปหรือคะ”

“มีกล้องมือถือ” ว่าแล้วชลัมพลก็หยิบโทรศัพท์ของเขาออกมา

ถ่ายรูปให้หญิงสาวที่ยืนอยู่ท่ามกลางบึงซึ่งมากด้วยดอกบัวเป็นฉากหลัง ตัดกับท้องฟ้ากระจ่างใส งดงามและน่ามองไม่ต่างอะไรกับคนที่กำลัง เป็นแบบให้เขา

“ถ่ายด้วยกันบ้างนะคะ” สายน้ำผึ้งดึงแขนชายหนุ่มมายืนข้างๆ

“ผมไม่ชอบถ่ายรูป”

“น่า...ถ่ายคู่กันหน่อยนะคะ ฉันอยากเก็บไว้เป็นที่ระลึก เพื่อว่า เกิดฉันลืมวันนี้ไปโดยไม่ตั้งใจ คุณจะได้เอาให้ฉันดูว่าฉันเคยมาที่นี่กับ คุณไงคะ”

เสียงอ่อนแบบติดตลกนั้นไม่ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกขำเลยสักนิด แต่กลับใจหายวูบ เมื่อนึกย้อนไปถึงตอนที่หล่อนลืมนำไปเยี่ยมหน้าเหนือ เมื่อวาน

“นะ...นะ ถ่ายคู่กันนะ” หญิงสาวอ่อนอีกครั้ง เขาจึงตัดสินใจสลัด ความกังวลทิ้งไป เพราะอย่างไรเสียความทรงจำในตอนนั้นก็คงไม่มีความ สำคัญกับหล่อนเท่ากับความทรงจำก่อนหน้านี้หรอก

ชายหนุ่มยื่นแขนจนสุดแล้วหันกลัองโทรศัพท์เข้าหา นิ้วหนึ่ง สอง สาม ถ่ายรูปคู่กันตามความต้องการของคุณนายน้อย

“ถ้ากลับบ้านแล้ว คุณอัดมาให้ฉันบ้างนะคะ”

“ได้” ชายหนุ่มรับปากกับสายน้ำผึ้ง แต่แล้วก็ต้องนั่งอิงไปเมื่อ หล่อนหันมาพอดี ดวงตากลมโตที่เปล่งประกายสดใสดังดวงดาราและ รอยยิ้มแสนหวานนั้น เมื่อได้เห็นในระยະใกล้เคียงๆ เช่นนี้ ซลัมพลก็ถึงกับ หนูแดง สายน้ำผึ้งเองก็ดูจะมีท่าที่ไม่ต่างกันนัก หล่อนหลบสายตาของเขา และหันไปชื่นชมธรรมชาติเบื้องหน้าอีกครั้ง

ระหว่างเรือกำลังล่องไปช้าๆ ซลัมพลไม่ได้พูดอะไรอีกนอกจาก มองไปทิศทางเดียวกับหล่อน และอดคิดไม่ได้ว่าเขาเริ่มสนิทกับหล่อน เกินความจำเป็นหรือเปล่า

ความที่บริเวณนี้ค่อนข้างกว้างและไม่มีสิ่งใดๆ นอกจากดงดอกไม้

แสนงาม คนขับเรือจึงดับเรือ ปล่อยให้ทุกอย่างอยู่ในความเงียบ ทำให้หญิงสาวรู้สึกขัดเขินอย่างบอกไม่ถูก ส่วนชลัมพลเริ่มอึดอัดและวางตัวลำบาก แต่ก็ยังไม่รู้ว่าจะจัดการกับความรู้สึกของตนเองอย่างไร

“เออ...จริงสิคะ” สายน้ำผึ้งหาเรื่องมาคุยเพื่อทำให้บรรยากาศกลับมาสนุกสนานเหมือนเดิม “ก่อนที่ฉันจะประสบอุบัติเหตุ ฉันมาทำอะไรที่นี่หรือคะ”

“คุณประสบอุบัติเหตุระหว่างทาง ที่จริงคุณมาจากเชียงใหม่” คำตอบนั้นทำให้หญิงสาวขมวดคิ้วน้อยๆ เหมือนคิดตาม แต่คิดไม่ออก

“แต่คุณบอกว่าบ้านฉันอยู่ภูเก็ตนี่คะ แล้วถ้างั้น...ฉันไปทำอะไรที่เชียงใหม่”

“เออ...” ชายหนุ่มเงียบไปครู่หนึ่ง ไม่รู้จะอธิบายยังไงจึงยิ้มตอบเสียงๆ “คุณมีบ้านพักส่วนตัวอยู่ที่เชียงใหม่ และคุณก็ชอบที่นั่นมาก”

“แสดงว่าฉันเป็นคนที่ครอบครัวไม่รักจริงๆ ด้วย” หญิงสาวมีสีหน้าซีมๆ ลง ก่อนวิเคราะห์หิวจรรยาณีไปตามใจคิด “ไม่อย่างนั้นฉันคงไม่ต้องไปอยู่ไกลหูไกลตาถึงเชียงใหม่”

“ครอบครัวของคุณรักคุณมากนะครับ” ถึงแม้ว่าตอนนี้คนคนนั้นจะไม่มีชีวิตอยู่แล้วก็ตาม...

ชลัมพลไม่ได้พูดประโยคหลัง แต่ก็คิดในใจว่านายเหมืองเดี่ยวคงรักหล่อนไม่น้อยกว่าภรรยาคนอื่น ๆ บางทีอาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ เพราะหล่อนเป็นคนเดียวที่มีลูกชายให้ท่านได้

“คุณเองก็รักครอบครัวของคุณมาก” ข้อนี้เขาสรุปเอง ก่อนจะเริ่มเล่าไปตามข้อมูลที่รู้มา “คุณเคยบอกว่าคนที่รักกันไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วยกันตลอดเวลา”

“ซักอยากรู้แล้วสิคะว่าที่เชียงใหม่มีอะไรดี ฉันถึงได้เลือกที่จะอยู่ที่นั่นมากกว่าครอบครัวที่ฉันรัก” สายน้ำผึ้งมองหน้าชายหนุ่มยิ้มๆ

“ถ้าคุณอยากรู้ว่าที่เชียงใหม่มีอะไรดี...” ชลัมพลถือโอกาสชักชวน “เราไปตามหาความทรงจำของคุณที่นั่นด้วยกันไหม”

สายน้ำผึ้งเงยหน้ามองชายหนุ่มอย่างเหลือเชื่อ ท่ามกลางแสงตะวันอุ่นๆ ที่ทอดทอลงมายังบึงบัวในบริเวณที่เรือล่องผ่านนั้น ชลัมพลส่งยิ้มให้อย่างอ่อนโยน และทำให้หญิงสาวอบอุ่นในหัวใจอย่างเหลือจะเอ่ยหล่อนยิ้ม ก่อนจะพยักหน้าด้วยความยินดีปรีดา

ลำแสงสุดท้ายของดวงตะวันกำลังจะจางลา ไฟร์วิลลีดำ ของชลัมพลเลี้ยวจากถนนสายหลักที่ตัดผ่านภูเขาทางตอนเหนือของแม่ข่ายเข้ามาในถนนเล็กๆ ที่ขนานด้วยต้นไม้โน้มยอดมาจดกันเป็นอุโมงค์ต้นไม้ เมื่อขับลึกเข้ามาประมาณห้าร้อยเมตร ทิศนี้สภาพสองข้างทางก็เปลี่ยนเป็นสนามหญ้า

ชายหนุ่มหยุดรถที่หน้าบ้านไม้ซุงสีน้ำตาลเข้มหลังหนึ่งริมหน้าผาสูงรอบๆ บริเวณมีต้นลีลาวดีปลูกอยู่หลายสิบต้น

ดังนั้น พอทั้งคู่เปิดประตูลงมาจากรถ กลิ่นหอมของดอกไม้สีขาวพิสุทธิ์จึงอบอวลไปทั่ว

สายน้ำผึ้งกวาดตามองทัศนียภาพรอบกาย ด้านล่างหน้าผานั้นสามารถเห็นสายน้ำแม่กกไหลคดเคี้ยวผ่านเมืองแม่ข่ายอยู่ไกลๆ มีแนวเทือกเขาสูงเรียงรายเป็นฉากหลังแทบจะกลืนไปกับเมฆที่ปกคลุมอยู่ บางตาในตอนเย็นๆ หญิงสาวหันมองกลับมายังหน้าบ้านอีกครั้งด้วยท่าทางเหลือเชื่อ

“นี่มันบ้านฉันจริงๆ เหรอคะ” ถามพลางยิ้มกว้าง ประกายตาตื่นเต้นชื่นชม ก่อนหันมาฟังคำยืนยันจากปากชลัมพล แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรนอกจากพยักหน้ายิ้มๆ “ไม่น่าเชื่อเลยล่ะว่าฉันจะมีบ้านสวยและน่าอยู่ขนาดนี้”

ชายหนุ่มยังคงไม่ตอบอะไร และเดินนำไปหยิบกุญแจบ้านที่ซ่อน

อยู่หลังร่องไม้เล็กๆ เหนือบานประตูลงมา

“ฉันเก็บกุญแจไว้ตรงนั้นหรอคะ” คนความจำเสื่อมถามอีก

“ใช่” ชายหนุ่มหันกลับไปตอบยิ้มๆ ก่อนไขประตูเข้าไปด้านใน
พลางอธิบาย “บ้านหลังนี้มีกุญแจสองดอก ดอกหนึ่งอยู่กับคุณ ส่วนอีก
ดอกเป็นของแม่บ้าน แต่แม่บ้านคุณขี้ลืม คุณก็เลยบอกให้เธอเก็บกุญแจ
ไว้ตรงนี้เวลาออกไปข้างนอก เพื่อมีเหตุฉุกเฉินเวลาที่คุณไม่อยู่หรือ
ไม่ได้ยินเสียงเคาะประตู แม่บ้านจะได้เข้าออกได้”

“ฉันอยู่ที่นี้กับแม่บ้านสองคนหรอคะ” สายน้ำผึ้งตามชายหนุ่ม
เข้าไปในห้องโถงที่ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ไม้แบบลอยตัว เรียบง่ายทว่า
น่าอยู่และดูอบอุ่นไม่น้อยทีเดียว

“เปล่า” เขาตอบคำถามนี้หลังจากเงยไปครู่สั้นๆ “มีหลานชาย
ของแม่บ้านด้วย เป็นคนสวนและคนขับรถ”

ชลัมพลไม่กล้าบอกว่านอกจากนี้ยังมีคุณน้าเหนือลูกชายของ
หล่อน...

“แล้ว...” หญิงสาวกวาดตาไปรอบๆ เมื่อไม่เห็นใครอยู่เลยสักคน
“เย็นขนาดนี้ แม่บ้านกับหลานชายไปไหนแล้วล่ะคะ”

“เพิ่งจะลากลับไปเยี่ยมบ้านต่างจังหวัดช่วงที่คุณเดินทางกลับ
ภูเก็ตนั่นแหละครับ” อาของเขابอกมาอย่างนั้น และชั้นอาสาว่าเร็วๆ นี้
จะติดต่อหาแม่บ้านชั่วคราวมาให้

“อ้อ” สายน้ำผึ้งตอบรับเบาๆ “เงินห้องฉันอยู่ทางไหนคะ”

“ผมเพิ่งเคยมาที่นี่ครั้งแรก” ชายหนุ่มพูดพลางกวาดตามองสำรวจ
รอบๆ บ้านที่ไม่ใหญ่โตโอ้อ่าเกินไป ก่อนจะเห็นบันไดไม้ทอดไปยังชั้นสอง

“น่าจะอยู่ข้างบนนะ” เขาหันมายิ้มให้ “ลองขึ้นไปดูกันดีกว่า
คุณจะได้อาบน้ำอาบท่า”

สายน้ำผึ้งพยักหน้า เดินตามเขาขึ้นบันไดไปยังทางเดินเล็กๆ
บนชั้นสองซึ่งมีราวไม้สูงระดับเอวเอาไว้กั้นตก และสามารถมองลงมา

ห้องโถงชั้นล่างได้

เมื่อเขาเปิดประตูบานแรกเข้าไปก็พบว่าห้องพระเล็ก ๆ เขา จึงยกมือไหว้โดยที่หล่อนทำตามอย่างงงๆ

พอเขาหันมาเห็นเข้าก็เลยขำ แต่ไม่ได้พูดอะไร ก่อนจะปิดประตู เพื่อเดินไปอีกห้องหนึ่ง

คราวนี้พอเปิดเข้าไปเห็นเตียงสีขาวสะอาดสะอาดอันอยู่ทางด้าน ซ้ายมือ มีโต๊ะเครื่องแป้งและตู้เสื้อผ้าจัดอยู่มุมด้านใน ส่วนขวามือเป็น ระเบียบกระจกถูกลม่านปิดเอาไว้ ชายหนุ่มหันมาบอก

“น่าจะเป็นห้องคุณนะ”

สายน้ำผึ้งไม่ได้ตอบอะไร ค่อยๆ เดินเข้าไปสำรวจด้านในอย่าง ละเอียดถี่ถ้วน ไม่มีความคุ้นเคยปรากฏขึ้นในกล่องความทรงจำเลย แม้มันจะดูอบอุ่น น่าอยู่ และสามารถเห็นวิวดสวยๆ ของแม่อาয়เมื่อลอง แหวกม่านออกดู หล่อนก็รู้สึกเหมือนมาเที่ยวเสียมากกว่า

คงจะเป็นเพราะอาการความจำเสื่อมละมัง

เมื่อครู่ตอนที่เห็นชลัมพลประนมมือไหว้พระ หล่อนยังแอบนึกอยู่ ตั้งนานว่าเขาไหว้ทำไม พอนึกออกถึงได้ลนลานไหว้ตามแทบไม่ทัน

“งั้นคุณพักผ่อนตามสบายนะ เดี่ยวผมจะไปเอาของสดที่แวะซื้อ จากตลาดในเมืองมาทำกับข้าว คราวน่าจะอยู่ข้างล่าง ถ้ามีอะไรก็เรียกผม ได้ตลอด”

“คะ” หล่อนยิ้มรับ มองตามกระตังรังสูงปิดประตูห้องเพื่อกลับ ลงไปยังชั้นล่างแล้ว ถึงได้หันกลับมาสำรวจรอบๆ ห้องอีกครั้งหนึ่ง

ภายในนี้มีเฟอร์นิเจอร์อยู่ไม่กี่ชิ้นและจัดวางสิ่งเล็กๆ น้อยๆ อย่าง ค่อนข้างเป็นระเบียบ บ่งบอกนิสัยเจ้าของบ้าน แม้จะยังคงจำเรื่องต่างๆ ไม่ได้ แต่อย่างน้อยหล่อนก็คิดว่าการกลับมาบ้านหลังนี้จะทำให้รู้จัก ตัวเองในอดีตได้มากยิ่งขึ้น

ร่างบางเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า ชุดเดรสสวยหวานที่แขวนอยู่อย่าง

เป็นระเบียบนั้นทำให้หล่อนต้องก้มลงมองเสื่อยืดกางเกงยีนที่ตนสวม
อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยกมือขึ้นจับชุดสวยเหล่านั้น พยายามทบทวนว่าหล่อน
สวมชุดไหนบ่อยที่สุด แต่ก็ยังไม่ออก

อยู่ไปเรื่อยๆ ก็คงเริ่มคุ้นชินมาบ้าง...สายน้ำผึ้งวาดหวัง ก่อนเริ่ม
มองหาผ้าขนหนูเพื่ออาบน้ำ หมายถึงว่าอีกประเดี๋ยวจะลงไปช่วยเป็น
ลูกมือให้ชลัมพล เพราะที่จริงแล้วเขาเองก็ขบถเหนื่อยมาทั้งวัน

ถึงหล่อนจะเป็นเจ้านายของเขา แต่ไม่เคยรู้สึกว่าจะอยากจะทำอะไร
เอาเปรียบ

**น้ำเสียดายที่พลลงบันไดมา สายน้ำผึ้งก็เห็นเขากำลังจัดโต๊ะ
อาหารที่ริมระเบียงนอกห้องโถงแล้ว**

หญิงสาวในชุดนอนกระโปรงสีขาวย สีเสื้อแขนตึกตา เดินผ่านประตู
กระจกแบบบานเลื่อนที่เปิดอยู่ มองดูอาหารฝีมือชายหนุ่มบนโต๊ะ

“ว้าว...น่ากินจัง”

ชลัมพลเลื่อนเก้าอี้ให้หญิงสาว ก่อนจะนั่งลงเก้าอี้ตัวข้างๆ

“งั้นกินเยอะๆ นะครับ เพราะถ้าเก็บไว้กินต่อพรุ่งนี้ก็คงไม่อร่อย”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ อยู่โรงพยาบาลกินแต่อาหารอ่อนๆ จืดๆ มื้อนี้
จะกินให้พุงกางเลยค่ะ” หญิงสาวมองอาหารน่ากินสามสี่อย่างบนโต๊ะ

ท่าทางดีพุงประกอบทำเอาชายหนุ่มหัวเราะขำ ก่อนจะเริ่มชวนให้
ลงมือกินมือคำด้วยกัน และค่อนข้างชื่นใจที่อาหารฝีมือเขาถูกปากหล่อน

สายน้ำผึ้งกินทุกอย่างหมดเกลี้ยงตามที่คุยไว้ เมื่อเขากลับออกมา
หลังจากยกจานไปล้างในครัวแล้ว ก็ต้องแปลกใจที่ยังเห็นหล่อนยืน
แหงนหน้ามองฟ้าอยู่ที่ระเบียง ทั้งๆ ที่เมื่อครู่นี้เขาบอกให้หล่อนไปพักผ่อน
ได้ตามสบาย

“ยังไม่ขึ้นห้องเหรอครับ” ชลัมพลเดินเข้ามายืนข้างๆ สายน้ำผึ้ง
จึงละสายตาจากดาวมากมายบนท้องฟ้ามายิ้มให้

“ยังไม่่วงเลยคะ นิ่งๆ นอนๆ อยู่แต่โรงพยาบาลหลายวันจำได้
แต่กลิ่นยา ได้กลิ่นมาบ้านตัวเองทั้งที่ก็อยากสูดอากาศบริสุทธิ์ เพื่อว่า
จะจําอะไรขึ้นมาได้บ้าง อีกอย่าง...คืนนี้ดาวสวยมากเลยนะคะ”
หญิงสาวพูดพลางยื่นมือไปบนฟ้าราวกับจะจับดวงดาวเหล่านั้น

“บนภูเขาแบบนี้เห็นดาวดวงใหญ่มากๆ เหมือนจะเอื้อมมือไปถึง
เลยคะ” ว่าแล้วหญิงสาวก็หัวเราะคิก ก่อนจะวาดมือไปในอากาศกลาง
หันมาร้องเพลงต้นรำอย่างนึกครื้น

“ในคืนนี้มีดาวเป็นล้านดวง แต่ใจฉันมีเธอแค่เพียงดวงเดียว...”
หล่อนแก้มือสองข้างมาทำรูปหัวใจส่งให้เขา รอยยิ้มหวานๆ นั้น
ทำเอาชายหนุ่มเผลอยิ้ม ยืนมองราวต้องมนตร์

“สอดคล้องสบตาเคียงข้างกัน อยากจะขจูบดาว ได้เงา
ดวงจันทร์อยู่ไหน...” หญิงสาวจับมือเขายกขึ้นแล้วหมุนตัวลอดแขนเขา
ราวกับจะชวนเต้นรำด้วยกัน “บอกเธอที่มา...ซบลงใต้อุ่นหัวใจ และเธอ...
บอกเธอที่ไป...”

สายน้ำผึ้งปล่อยมือเขาก่อนจับกระโปรงทั้งสองข้างขึ้นเต้นรำอย่าง
เปลือยเปลื้องประหนึ่งว่าอยู่กลางฟลอร์ที่เต็มไปด้วยโคมไฟระย้าราคาแพง
ลิบ ทั้งที่ความจริงแล้วตรงนี้มีเพียงดาวนับล้านดวงเป็นโคมไฟเท่านั้น
ริมฝีปากอิมขยับยิ้มและร้องเพลงไปเรื่อยๆ

“ฝันคงสดใส... รักอยู่ไม่ไกล จากเธอ...”³ หญิงสาวหมุนตัว
กลับมาอีกครั้ง และดูเหมือนหล่อนจะเพลินจนลืมระวังถึงได้ล้มหาย
หลัง “ว้าย!”

“คุณผี!”

สลัมพลริบถลันไปรับร่างหล่อนเอาไว้ก่อนจะล้มโครมลงไปจริงๆ
สัญชาตญาณการป้องกันตัวทำให้มีน้อยดิ่งเสื้อชายหนุ่มไว้เป็นหลักยึด

³ เพลง 'ดาว', ศิลปิน Paradox

และเขาก็แข็งแรงพอที่จะไม่ทำให้หล่อนพาลงไปกองกับพื้นด้วยกันทั้งคู่

แต่พอสายน้ำผึ้งซ้อนตาขึ้นมาองเขาเท่านั้น ดวงตากลมโตก็ตรึงเขาเอาไว้ได้ไม่ยากนัก ร่างนุ่มนวลที่ติดอยู่ในอ้อมแขนกำลังทำให้ชลัมพลรู้สึกราวกับตนเองกลายเป็นรูปปั้นหิน และเพียงเสี้ยววินาทีที่ความตกใจในแวตตาลหล่อนจางหาย แก้มใสเนื้อแดงมากขึ้น ชลัมพลก็รู้สึกราวกับร่างที่แข็งเป็นหินของตนถูกเผาไหม้ด้วยไฟปรารถนา

ดวงตาคมเคลือบตำลึงมองริมฝีปากอิมสีชมพูกุหลาบที่เผยออกเล็กน้อย นั้น และมันช่างเข้ายวนเสียวจนทำให้เขานึกอยากทำตัวเป็นภมรหนุ่มพุ่งเข้าดูตุ้มความหวานจากกุหลาบงาม

“เออ...” สายน้ำผึ้งอีกอึก ทำทางประหม่า ชลัมพลจึงได้สติและปล่อยร่างแบบบางนั้นออกจากอ้อมแขนทันที

สายน้ำผึ้งก้มหน้างุด ไม่กล้าสบตาเขาตอนนี้เช่นเดียวกับที่เขาเองก็ไม่กล้ามองหล่อน

“ขอบคุณนะคะที่ช่วยฉันเอาไว้”

“เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว” ชลัมพลยกมือขึ้นลูบท้ายทอยอย่างเก๋ๆ กังๆ และทำตัวไม่ถูกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนตลอดสามสิบสองปีของเขา “อากาศเย็นนะ น้ำค้างลงแล้ว คุณน่าจะไปนอนได้แล้วละ”

เมื่อรวบรวมความกล้าหันกลับไปพูดอย่างนั้น สายน้ำผึ้งก็เงยหน้ามองเขาเช่นกัน

“นั่นสิคะ” แต่เพียงครู่เดียวหล่อนก็หลุบตาลงอีก เนื้อแก้มขาวนวลยังซบสีเลือดฝาดชนิดที่คนมองรู้สึกได้เลยว่าหล่อนเองก็ซัดๆ เขินๆ กับความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น “ราตรีสวัสดิ์นะคะ”

“ราตรีสวัสดิ์” ชลัมพลตอบเพียงเท่านั้น หญิงสาวซ้อนตามองเขานิดหนึ่งและเดินกลับเข้าไปในบ้าน

ดวงตาคมๆ มองตามหลังร่างบางจนถึงกลางห้องโถงแล้ว ถึงได้หันกลับมาทางระเบียงอีกครั้งอย่างนึกโกรธตัวเองที่เผลอคิดล่วงเกิน

หล่อน

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็อดไม่ได้ที่จะแอบหันกลับไปมองอย่างแสน
เสียดาย อยากรู้ว่าสายน้ำผึ้งกลับห้องไปแล้วหรือยัง

ตอนนั้นเองที่เขาเห็นว่าหล่อนเองก็แอบมองเขาอยู่ตรงทางขึ้น
บันได และรีบหลบสายตาไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะสาวเท้าขึ้นไปบนชั้นสอง
โดยที่เขาเองก็รีบหันกลับมาทางเก่า

หัวใจของชายหนุ่มเต้นแรงอย่างประหลาด ให้ตายสิ! เขาไม่ควร
จะรู้สึกอะไรแบบนี้กับสายน้ำผึ้ง

คุณนายน้อยของนายเหมืองเดี่ยว!